

GENÇLİK OYUNU

Abdulkerim DİNÇ

Ah!.. Bir Mezun Olsam...

(Oyun 2 perde)

Ah!.. Bir Mezun Olsam...

(Oyun 2 Perde)

Abdulkerim Dinç

Gece Kitap: 01 • Edebiyat: 01

Editör • Doç. Dr. İsmail Doğan

Kapak Tasarım - Dizgi • Ferhat Çakır

Birinci Basım • © Şubat 2014

ISBN • 978-605-4811-66-3

© copright

Bu kitabın yayın hakkı Yason Yayıncılık'a aittir.

Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz, izin almadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

GECE KİTAP, Yason Yayınevi Yan Kuruluşudur.

İleri Akademi

Değol Caddesi 45/F

Sertifika No: 25486

e-posta: yasonyayincilik@gmail.com

www.altinpostyayincilik.com

Baskı & Cilt

Sözkesen Matbaacılık

(0.312) 395 21 10

Sertifika No: 13268

GENÇLİK OYUNU

Abdulkerim DİNÇ

Ah!.. Bir Mezun Olsam...

(Oyun 2 perde)

KİŞİLER

**ZEKİ
MURAT
HASAN
RÜSTEM
LEVENT
HAKAN
HATİCE
CEMİLE
AYTEN
SERPİL
GÜLTEN
DİLEK
ZÜHAL**

DEKOR: Park ve istasyon dışında bütün sahneler yurt odasıdır. Sahne değişimlerinde, kız ve erkek yurdunun farklılığı birkaç aksesuarla belirtilebilir. Yönetmen, günün değişimlerine göre; oynandığı şehir ve üniversiteye göre değişimler yapabilir.

YÖNETMENE NOT: Oynanan üniversiteye, şehre, temsil edildiği zamana göre oyunda değişiklik yapılabilir.

I. PERDE

SAHNE 1

(Perde açılır. Sahnenin önünde Rüstem, naylon bir leğenin içinde çamaşır yıkamaktadır. Üzerinde yünden uzun don vardır.)

RÜSTEM: *(Durur. Sırtı tutulmuştur; gerinir. Köpüklü eliyle alnını siler.)* Ah ulan ah! Bir de derler ki “bekârlık sultanlıktır!”; siz hiç don yıkayan sultan gördünüz mü?

LEVENT: *(Rüstem'in yanına gider.)* Canım kardeşim, toprağım, can dostum, gül yüzlü kardeşim....

RÜSTEM: İnalet olsun. Başka kapıya, başka kapıya... Ben kendi kirlilerimi yıkadım da... Hem sonra, politikacıların kirli çamaşırları temizlenir de seninkiler asla!..

ZEKİ: Politikacılar mı? Onlar birbirlerinin kirli çamaşırlarını hem ortaya döker, hem de alıp yıkarlar...

LEVENT: *(Aşka gelir, destan söyler gibi kollarını savura savura)* Rüstem'im... Zaloğlu Rüstem'im... Sen ki dağları devirmiş; binlerce düşmanı kılıcınla hâk ile yeksân eylemişsin. Sen ki.... Destanların efendisi, dillerin destanısn... Sen ki şahların şehinşâhısın.... Sen

ki.... *(birden üslûbu değişir; yalvarır gibi)* benim iki fanila, bir gömlek, bir pantolonu mu da yıkar mısın?

RÜSTEM: Hadi oradan dilenciler şahı... Biraz az ye kendine bir hizmetçi tut.

LEVENT: Ama Zeki abemin çamaşırlarını yıkıyorsun...

RÜSTEM: O ağabeyimiz bizim... yani biz dururken ona çamaşır mı yıkatalım... Hadi başka kapıya... Allah versin...

LEVENT: *(Küçümseyerek... hırsıyla)* Sen ki!.... *(Hırsıyla döner. Komiktir düştüğü durum. Seyirciye arkası dönük)* Zaten yıkatmazdım. Senin yıkadığın çamaşırlar giyilmez zaten...

ZEKİ: Hoşgeldiniz efendim... Safalar getirdiniz.... söze şöyle başlayalım... Türkiye'nin Avrupa birliği yolunda lâle sümbül ekerek; çayır çimen biçerek altı ay bir güz gittiği, yine de bir arpa boyu yol alamadığı günlerde üniversitelerde öğrencilerini, yani bizleri getireceğiz huzurlarınıza... kantinlerde, derslerde, vizelerde, finallerde, fakültenin yollarında, hocaların yumuşak kollarında çileler çektiği günlerde... sizleri yani ki huzzâr-ı kirâmı yurtlarımıza misafir etmek isteriz.

RÜSTEM: *(Sahnenin önüne gelir.)* Allahını seven bir kardeş, bir abla, bir ana yok mu içinizde?... Şu çamaşırları iki çitileyip kardeşinizi şu çileden kurtaracak... *(Bakınır.... Çâresiz yeniden çöker çamaşır*

leğenin önüne)

ZEKİ: Buyurunuz efendim.... Görelim ki âyine-i devrân ne gösterir...

HEPSİ: Ayine-i devrân ne gösterir.... *(Yerlerini alırlar.)*

RÜSTEM: *(Çamaşırlarını leğenin içinde sıkar. Hasan'ın ve Levent'in tarafına doğru çamaşırı çırpar. Arkadaşları ıslandıkça çamaşırları çırparak kovalar.)*
Kaçılın!

HASAN: Ula ula! Ne yapıyoğ oğlum?

LEVENT: A..a.... Seni yakalarsam şimdi...
(Kovalamaca. Kahkahalar. Levent, Rüstem'in elinden çamaşırı alıp yere atar ve çiğner.)

RÜSTEM: Olamaz!.. ne yaptın şimdi? *(Levent kaçır köşeye. Rüstem kırgın çamaşırı alıp yeniden leğenin başına gider.)*

ZEKİ: Hak ettin ama Rüstem...

MURAT: Rüstem, çamaşırları yeniden yıkarken, benim iki üç parçayı da yıkayıver sevabına...

(Rüstem hepsine ters ters bakar. Ağlar gibidir. Çamaşırları leğene koyar ve perişan vaziyette götürüp arka tarafa atar. Gelip oturur.)

MURAT: *(Gözleri yarı baygın, kendinden geçmiş hâlde ezbere bir şiir okur. Murat'ın okuyacağı şiir yönetmen tarafından seçilmelidir.)*

ZEKİ: *(Kalkar Murat'ın yanına gelir elini arkadaşının*

omuzuna atar) Murat be bir de derslerine eğilebilisen söyle.. Bak vizeler geldi sen hâlâ kitaplarının kapağını açacaksın

LEVENT: O başka kapıları açmakla meşgûl

ZEKİ: Çok zekisin, kuvvetli bir hafızan var. Okuduğunu anında kavriyorsun ama...

MURAT: Anlamıyorsun Zeki abi.. Çalışmak, çok çalışmak istiyorum ama her şey anlamsız geliyor bana. Edebiyat, sanat duymaktır, yaşamaktır... Bir yazarın hayatını, eserlerinin ismini ezberlemek, sıralamakla edebiyat öğrenilmez. Onun sanatçı kişiliğinin derinliğine, iğneli kuyusuna inmek, sancılarını yaşamak gerek. Bir şiiri, bir romanı yaşadığımız zaman ve mekân boyutlarında tarif etmeye çalışmaktan öte eserin ruhunu kavramaya çalışmak gerek. Oysa derslerde bunlar yok. Yapamıyorum... Anlamsız geliyor her şey bana... Hamallık gibi. Nasıl acı çektiğimi bilemezsin, ama yapamıyorum...

RÜSTEM: Bana anlamsız gelense sensin. Sanatçı olacaksan ne işin var burada; çek git! Yok, öğrenci olacaksan otur çalış derslerine. Ne isteniyorsa yap eksiksiz. Ama okulu bitirince edebiyatın ilmini mi, sanatını mı yapıyorsun, yap gönlünce... Ama önce aklını başına devşir. Şu dalgalıktan, hülyâlı bakışlardan kurtul. Kır şu kabuğunu, çık fil dişi kulenden... Bir kıza, çamur

bir işe takılmış; bırakmışsın kendini... Yazık ediyorsun kendine kardeşim.

HASAN: Arhadaşlar, madem Murat gardaşımız bir şiir ohudu ben de Almanca bir şiir ohumah istiyorum. Rilke'den... (*Şâirin ismini komik bir telâffuzla söyler.*) Rainer Maria Rilke'den bir şiir...

HEPSİ: Lütfen Hasan...

HASAN: Tamam ısrar etmeyin... ohuyorum işte...

(Çok komik bir aksanla ve abartılı hareketlerle şiiri okur; arkadaşları her biri bir yöne dönüp, yüzlerini buruşturarak, kulaklarını kapatırlar.)

Herr: es ist Zeit. Der Sommer war sehr gross.
Leg deinen Schatten auf die Sonnenuhren,
und auf den Fluren lass die Winde los.

Befiehl den letzten Früchten voll zu sein;
gib ihnen noch zwei südlichere Tage,
dränge sie zur Vollendung hin und jage
die letzte Süsse in den schweren Wein.

(Hasan şiiri okurken, sonlara doğru ışıklar söner; Hasan'ın sesi bir süre karanlıkta devam eder.)

Işıklar kararır.

SAHNE 2

(Müzikçaların sesi ve kızların tartışmaları yoğun bir gürültü yaratır)

CEMİLE: Kesin! Kesin be!. *(gürültü devam eder)*
Kesin!... *(kızlar dinlemezler bile)* Kızlaaar!...*(Fırlar, bir köşede sakın sakın cep telefonuna mesaj yazan Leyla'yı tartaklamaya başlar. Sesler kesilir.)* Kapatın çenenizi çalışamayacak mıyız be?

LEYLA: *(Hem Hatice ile konuşmakta hem telefonuna mesaj yazmaktadır. Şaşırır.)* Ne vuruyorsun abla ben ne yaptım ki?

CEMİLE: *(Soluk soluğa)* Daha da konuşuyor...*(vurur)*

LEYLA: Ben ne yaptım ki vuruyorsun?

AYTEN: Ne vuruyorsun kıza be!

CEMİLE: Konuşmayın diyorum... Çalışamayacak mıyız? Gaganızı kapatamaz mısınız?

AYTEN: Kızcağızın günahı ne? Ağzını açıp bir kelâm etmedi. Allah Allah!

LEYLA: *(Şaşkın, etrafına..)* Ben hiç konuşmadım.

CEMİLE: Susun!....

(Derin bir sükut... Cemile bakışlarını kızgın kızgın kızların üzerinde gezdirir. Bir süre sonra kızlar kıkırdaşarak gülüşmeye başlar)

CEMİLE: Susun!...

(Sükut. İçeri Serpil girer; kızları gözden geçirir şaşkın şaşkın)

SERPİL: Kızlaar rujumu kaybettim. *(Kızlar patlamaya hazırdır; gülüşmeye başlarlar. Gülüşmeler kakkahaya dönüşür.)*

CEMİLE: Rujuna üzüldüğün kadar bir de derslerine üzülebilseydin. Buraya defileye geldiniz sanki. *(Hatice'yi gösterir)* Akşama kadar aynayla sevişeceğinize oturup vizelere hazırlanın.

HATİCE: Şekerim senin göcündüğün tarafı biliyoruz. Kimse senin yüzüne bakmıyor.. Ama bu suratla kim yaşayabilir sana. İğğğ!.. Senin yüzüne bakacak olan enayinin aklına yanarım...

CEMİLE: Gelirsem ağzını yırtarım rüküş bozması.

HATİCE: Ağzını bozma lütfen. Sen konuşunca kendimi sokakta hissediyorum.

SERPİL: Dayana Roz'du, yeni almıştım daha, ikicik sürmedim.

HATİCE: Ayy, nasıl kullanabiliyorsun onu; Elizabeth Arden'in pastel renklerinden şaşmayacaksın hayatım.. İnsana egzotizm kazandırıyor. *(Aynayı eline alır, hayranlıkla kendini seyrederek)* Kadının gözlerinden sonra dikkati çeken yeri dudaklarıdır. Ahh, dudaklar... çocuksu, şeytanî, şuh, masum, daima tebessüm eden

dudaklar... ama bak Serpil' ciğim, rujun, rimelin, pudran, fondötenin, farın öyle bir armoni yaratmalı, hele yüzünü çevreleyen saçların onu öyle bir bütünlemeli ki bir gül yaprağı gibi olmalısın...

GÜLTEN: (*Patlar*) Bu bir pazarlama meselesi, değil mi Hatice... Öyle pazarlayacaksın kendini, öyle bir ambalajlayacaksın ki, erkekler pervane olacak çevrende. Neden bu teşhircilik?.. Neden hep erkeklerin gözleri?... Kadınlığın hesabını neden hep erkeklerin gözleriyle yapıyorsunuz? Neden bir cinsel obje olabilmek için maskeler takıyorsunuz yüzünüze. Neden? Hâlbuki, elit tabakayı oluşturacak bizler, kadına lâıyk olduğı yeri kazandırmalıyız...

AYTEN: En iyisi evlenmek.. (*örgüsünün üzerinden hayâllere dalar*)

HATİCE: Ve bir erkeğın kölesi olmak..

AYTEN: Amma yaptın be Hatice... Neden kölelik olsun? Erkeğın kadına; kadının erkeğe köle olmadığı bir evlilik ne büyük bir saadettir...

HATİCE: Bana böyle bir evlilik gösterebilirseniz...

AYTEN: Ben, sen... böyle bir evliliğı neden gerçekleştirilmeyelim... Sevgi yumağı olmuş yuvaları bizler kurarak neden örnek olmayalım...

SERPİL: Tam yedi lira vermiştim; ikicik kullanmadım..

LEYLA: Bana makyaj yapmasını öğretir misin Hatice?

HATİCE: Zevkle; esasında ben güzellik uzmanı olmalıymışım...

AYTEN: Bir kız için en ideal olanı, iyi bir insanla evlenip, yuva kurmak, ocuk yetiştirmek...

HATİCE: Senin dediğın gibi olsa bile, karşıyım hemen evlenmeye...  nce yaşamalısın hayatını.. Tanımalısın evleneceğın erkeğı. Kendini evliliğe hazır hissettiğın an evlenmelisin ancak. Sonra kadın erkeğın kölesi olmamalı... Eřit Őartlarla konulmalı oyunun kuralı.. Kadın bulaşık, çamaşır yıkayan, yemek yapan, ocuk doğuran; kocasının karşısında elpene divan duran bir makine olmamalı...Iyyy!..Ben  ğlen uykularımdan asla feragat edemem.. berberim, terzimle randevum.. güzellik sporum.. müzik.. konken partilerimden hiçbir güç koparamaz beni... hiçbir güç...

CEMİLE: Ya vizeler..

HATİCE: Vizelerden asla kopamam.. Ayy Őařıttı beni.. Vizeler, dersler, imtihanlar yok benim dünyamda..

LEYLA: Ah! Ne güzel hayat.. Ben de evlenmek istiyorum ama böyle erkek var mıdır dünyada?

CEMİLE: Sen sus! Derslerine alış önce.

LEYLA: Niye be abla benim evlenmeye hakım yok mu?

CEMİLE:  nce dersler, unutma anana babana karşı vazifeni.

LEYLA: Meğerse evlilik ne güzelmiş; evlenmek

istiyorum ben de, ah! Ah!

SERPİL: Ah güzelim rujum, dayana rozum...

LEYLA: İçimizde evliliği en çok idealleştiren Ayten...
O tam bir ev kedisi.. Nedir evlilik Ayten'ciğim?..

AYTEN: Sıcaklık...(örgüsünü bırakmadan ayağa kalkar) sıcaklık olmalı. Hiçbirinizin düşüncelerinde yok aile sıcaklığı. Saadet deriz adına. Sıcaklık olmalı her şeyden önce yuvada. Sevginin, şefkâtin sıcaklığı önce...
Bir tas çorba olsa da sofrada, sevgi tütmeli üzerinde...
Evlilik.... (müzik)

ZÜHAL (Başı önünde, cezbe hâlinde girer) Kızlar... kızlar.. ah kızlar... nihayet şiirimi bitirdim... Günler, geceler boyu, beynimi kemirip duran kelimeler nihayet döküldü mısralara... Duygularımı ifade edebildiğim şiiri nihayet yazdım... (Şaşırmış gibi) Ay kızlar yine yanlış odaya girdim... Katları her seferinde şaşıyorum...

CEMİLE: (Çok öfkeli) Hep aynı numarayı yapıyorsun Zühal!. Tımarhane tamamlanıyor...

ZÜHAL: (Kırgın) Neden böyle beni incitiyorsun hep Cemile... İnan katları şaşırdım. Heyecanımdan... şiirimi paylaşmak istedim arkadaşlarla... Mademki geldim sizinle paylaşayım.... İster misiniz? Hemen bunu İncitanesi, Antoloji kom gibi internet sitelerine göndermeliyim... Bir dergi bulup yayımlamalayım... Belki de yarışmalara girer ödül alırım...

GÜLTEN: Nobel'e bile aday olursun...

ZÜHAL: (*Hayale dalar*) Nobel'e mi?

CEMİLE: Şiir yazacağına derslerine çalışsan olmaz mı? İmtihana şiirden mi gireceksin?

ZÜHAL: Kızlar geldim geleli hephakaret işitiyorum. Ben size bulmacayla gelmedim. Ben size artist haberleriyle gelmedim. Ben size giysi modalarıyla gelmedim; şiirle geldim... Siz hakaret üstüne hakaret ediyorsunuz... Ah, keşke Serpil gibi edebiyatçı olsaydım. Halbuki ben şiir mısraları ezberleyeceğime kurbağanın sindirim, sürüngenlerin üreme sistemini ezberliyorum.

LEYLA: Ay.. sürüngenler de âşık oluyorlar mı?

SERPİL: Ben bir tane biliyorum!

LEYLA: Kim kim.... Gerçekten mi?

SERPİL: Allahım! Anlamadın mı?

LEYLA: Yoo...

HATİCE: Murat'tan söz ediyor anlasana...

DİLEK: (*Girer*) Sevgili arkadaşlar merhabalar. Rahatsız etmiyorum inşallah. Ben... Cemile abla izniniz varsa girebilir miyim efendim? (*Ellerini arkada saklamaktadır*)

ZÜHAL: Gel Dilek. Arkadaşların ısrarı üzerine son şiirimi okuyacaktım. Sen de dinlemiş olursun. Hem arkadaşlar, bu şiiri bir yarışmaya göndermeyi şimdi daha ciddi düşünüyorum.

DİLEK: Ama ben bir istirahat için gelmiştim.

CEMİLE: *(Saçlarını yolar)* Allahım çıldıracağım... Bütün bu kalabalık... Ben nereye düştüm... Hadi söyle ve git... neymiş istirhamın... Neyse, hadi sen istirhamını, istifarını mı et, ben de sakın bir yer bulup çalışayım... *(Kitaplarını toplar ve öfkeyle çıkar.)*

DİLEK: *(Arkasına sakladığı elinde bir fincan vardır.)* Ben, Hatice ablaya falıma bakmasını istirham edecektim efendim. Mümkün mü Hatice abla... Bu fincanı, bakmanız için taa şehirden getirdim, hiç bozmadan.. Telve bozulmasın diye adeta cambazlık yaptım efendim...

(Hepsi kahkahayla gülerler. Dilek şaşkındır.)

DİLEK: Efendim bir kusurum mu var, komik bir şey mi söyledim bilmeden?

HATİCE: Aldırma sen onlara, elbet bakarım senin falına... Biliyor musunuz arkadaşlar, içimizde bir çocuk, bir güvercin kalbine sahip tek kişi Dilek... Bu çağda bu kadar temiz, bu kadar saf kalpli bir insan bulunabileceğine ihtimal vermezdim Dilek'i görmeseydim... Ama ya Dilek... Bu zerâfet, bu incelik... Gel gülüm... otur yanıbaşına...

AYTEN: Gerçekten Hatice, kaybettiğimiz o zerâfeti bu kadar güzel temsil eden bir başkasını görmedim ben.

ZÜHAL: Ya benim şiir arkadaşlar? Bakalım Serpil nasıl değerlendirecek şiirimi...

AYTEN: Aşk şiiri mi Zühal? Aşk şiiriyse oku... Yoksa lütfen okuma... Zaten bu yeni şiirleri bir türlü anlayamıyorum.

GÜLTEN: Ben senin şaşşal şiirini dinleyemem...
(Çıkar)

HATİCE: Ohh... iki karın ağrısı gittiler... Gel kuzucuğum sen şiirini oku... Sen de ver bakalım şu fincanı...

ZÜHAL: (Önce arkadaşlarının tepkisini ölçer. Hepsinin dinlemeye hazır olduğunu görünce iki defa öksürür.)

GÜLTEN: Okuyacaksan oku artık...

ZÜHAL: (Romantik bir tavırla sahnenin önünde şiirini okur.)

Seni sevdiğimi kenarı çiçekli sarı sayfalara yazamadım

Öyle fosforlu pembe kalemlerim de olmadı
Toz pembe hayaller de kuramadım
Güzel anılar anlatamadım mesela dostlarıma
Mutluluktan uçamadım
Seni benim sandım
Sonra buna kendim bile inanamadım
Seni inandırmaya çalıştım
Hep mazeretler aradım
Veya buldum
Güya sen beni seviyordun da

İşte ben de bunu kendime yoruyordum
Aptal oluyordum sonunda
Bunu da başkaları yoruyordu bana
Ya sonra?
Sonrası meçhul...

“Meçhul” kelimesine dikkat ettiniz mi arkadaşlar? Bütün sancılarım meğerse sadece o kelimeyi bulmak içinmiş...

DİLEK: Gönlnüze sağlık efendim. Bu ne hoş bir şiir böyle. Çok duygulandırdınız beni.

ZÜHAL: Teşekkür ederim canım. Ya siz arkadaşlar..

(Kızlar, tek tek tebrik ederler. Yalnızca Ayten'in, tebrik ederken beğenmemiş olduğu yüzünden bellidir.)

AYTEN: Özür dilerim Zühal, bu şiir miydi şimdi? Sanıyorum yorganı başına çekip sayıkladıklarını alt alta yazıp getirdin bize...

(Zühal alınır ama belli etmemeye çalışır. Hepsi, Hatice'nin etrafında toplanırlar.)

HATİCE: Ver bakayım şu fincanı.. *(Fincanın içine bakar.)* Kız, bu fincanı nereden getirdin?

DİLEK: Şehirde bir aile dostumuz var. Davet etmişlerdi. Yemek sonrası kahve ikram ettiler ve ben de kahveyi içtikten sonra izin isteyip fincanı getirdim. Çünkü Hatice abla, fincanın içinde ruhumun derinliklerini; telvenin şekillerinde rüyâlarımı görüyorsunuz sanki...

LEYLA: Ay ne hoş konuşuyor bu kız böyle...

HATİCE: Önce şu fincanı, içinden okuyarak başında çevir üç defa ve bir dilek tut....

DİLEK: *(Gözlerini kapatır, huşu ile fincanı başında çevirir ve gözleri baygın bir biçimde Hatice'ye verir.)* Buyur abla.... *(Sağ elini kalbinin üzerine koyar, gözleri baygındır. Derin bir nefes alır.)* Ohhhh....

HATİCE: Eveettt... Bugün birazcık daha karamsar görüyorum seni Dilek. Sanki ruhunun üzerine bir bulut çökmüş. Sıkıyor seni..

DİLEK: *(Huşu içinde)* Evet... evet..

HATİCE: Ama sürekli değil bu durum... Bir yol gözüktüyor; o yol gerçekleştikten sonra huzuru bulacaksın...

DİLEK: Aa..aa... evet... bu sabah uçak biletimi aldım hafta sonu uçuyorum İstanbul'a... Peki İstanbul nasıl bir değişim gerçekleştirecek bende; nasıl bir huzur, ablacığım?

HATİCE: Bak şurada... işte şu... uzun boylu, iyi giyimli bir genç görüyorum. Belki uçakta tanışacaksın Dilek'çiğim.. Belki İstanbul'da, yahut.. Ama dur... Sanıyorum dönüşte burada rastlayacaksın... Kimbilir... Güzel bir haber...

DİLEK: Güzel bir havadis mi? Ne hoş... Ne olabilir acaba?

HATİCE: İnanmıyorum. Burada harika bir şey var.

Bir mucize, bir aşk mucizesine şahit olacaksın. Yakın çevrenden birisi yaşayacak ama sen çok mutlu olacaksın.

DİLEK: Ne hoş, dostlarımin saadeti beni de çok mes'ud eder.

HATİCE: İlerdeki bir zaman, belki tatilde uzun bir yolun var canım. Belki bir yurtdışı seyahati. Kimbilir...

DİLEK: Cenevre'ye ağabeyimin yanına gitmeyi düşünüyorum. Esasında ağabeyim burada okuduğum için çok kızıyor bana. "Ne arıyorsun o geri dağ başında?!" Ama ben ağabeyime katılmıyorum. Erzurum, bana çok şey kazandırdı. Burada akvaryumdan çıktığım, halkımı, sizler gibi çok değerli kardeş ve ablalar tanıdığım için kendimi çok mes'ud hissediyorum. Şanslı addediyorum.

ZÜHAL: Sahi sen ne arıyorsun burada?

AYTEN: Doğru ya... Bu kadar imkâna sahip olacaksın ve gelip Erzurum'da okuyacaksın... Bir türlü aklım almıyor. Hem zaten okumaya ne gerek var ki; bir koca bul; zenginliği yaşa kızım!

LEYLA: Ah... ah... ben Dilek'in imkânlarına sahip olsaydım..

DİLEK: Affınıza sığınarak... Herkes aynı şeyleri söylüyor bana. Esasında, babama ve anneme kalsa Amerika'da tahsil yapacaktım. Ağabeyim, Birleşmiş Milletler'de görev yapıyor.. O da İsviçre'de yanında okumamı istiyor. Ben Türkiye'de tahsil yapmak istedim.

Esasında Erzurum'u kazandığım zaman içimi bir korku sarmadı değil. Ama şuna da inanıyordum; Erzurum, hayatımda bir değişim olacaktı. Mistik bir cazibeydi adeta beni Erzurum'a çeken. İlk zamanlar çok büyük meşakketler çektim. Ama benim akranım kardeşlerim nasıl yaşıyorlarsa ben de pekâla yaşayabilirdim. Sonra arkadaşlarım ve tanıdıklar vasıtasıyla insanımızı tanımaya başladım. Halkımızın çok yoksul ama bir o kadar da yüce bir ruha sahip olduğunu gördüm. Milyonlarca yoksula, aç insana rağmen yüksek standartlarda yaşayıp bu güzel ülkeye ihanet edenleri fark ettim. Hâlbuki, bir gezide uğradığımız köyde misafirine ancak bir çorba yahut peynir ekmekle çay ikram edebilen ama yine de Allah'ına ve bu ülkenin verdiklerine şükreden; devletine sadık insanları gördüm. Devletini ilâhi bir aşkla seven insanları gördüm. Ha, güzellik diyorsunuz... Pek çok arkadaşımız Erzurum'u hiç te güzel görmüyor. Ama burada Lâmartine'nin şiirini yazdığı gölden daha güzelleri var; İsviçre Alplerinin daha güzelleri var... Suların, bozkırların, yaylaların, dağların daha güzelleri var... Hiçbir ülkede tabiat, bu kadar çeşitli ve zengin olamaz. Mevsimler iç içe geçmiş... Yeter ki görmesini bilelim, yeter ki anlamaya çalışalım. Şunu öğrendim; cennetin içinde cehennemi yaşıyoruz biz. Çok özür diliyorum; affınızı istirham ediyorum...

Gevezeliklerimle başınızı ağrıttım efendim...

AYTEN: Ne kadar kültürlüsün Dilek. Seni anlayamamışım. Peki bu kahve falı ne oluyor?

DİLEK: Her insanın bir zaafı vardır. Ve şunu da biliyorum kahve falına bakan, esasında ruh aynasında gördüklerini dile getirir. Ben, Hatice ablanın ruh aynasında kendimi görüyorum ve bu bana huzur veriyor. Belki bir arayış bu, belki kendimi arayış... Kendimi çözümüme ve bir hoş oyun bu... Belki taa çocukluğuma giden hoş bir oyun... Benim oyunum da fincanın içini süsleyen tavelerin o karmaşık kıvrımlarında kendimi aramak... Ama kendi gerçekliğimin daima farkındayım...

(Dilek'in konuşması bütün kızları adeta şok etmiştir.)

ZÜHAL: Ben şiir yazıyorum; ama sen şiir gibi konuşuyorsun. Ben bir kelime bulmak için sabahlara kadar ne sancılar çekiyorum ama sözler senin dudaklarından inciler gibi dökülüyor.

DİLEK: Estağfurullah efendim. Ne haddime... Bugün çenem düştü biraz. Bağışlayınız lütfen.

HATİCE: Hepimizi çok şaşırttın Dilek...

ZÜHÂL: Arkadaşlar Dilek konuştuktan sonra ilhâm geldi... Şu anda mısralar dilimde. Okuyabilir miyim?

HEPSİ: Hayırrrrrrrr

CEMİLE: (Karanlıkta çınlar sesi...) Kızlarrrrrrrr!!!

Işıklar kararır.

SAHNE 3

LEVENT: *(Koşarak girer.)* Allaah! Dinleyin dostlar, benimde artık bir sevgilim var.

ZEKİ: Yarabbi ne kullar yaratıyorsun!... Ben de sandım vizeler kaldırılmış.

RÜSTEM: Hay o kızın aklına yanayım, MP3'ünü boşuyorsun demek?..

LEVENT: Bugün çok çok mesudum, bütün çaylar benden...

HASAN: Paran mı geldi gardaşım?

LEVENT: Yoo.. ben ısmarlarım, Zeki abim verir. Aybaşında ben ona öderim.

ZEKİ: Kabak gene benim başıma patladı. Herif aşkını kutluyor paralar bizden çıkıyor. Cart kaba kağıt!

LEVENT: Gerçek dost arkadaşının mutluluğunu da kederini de paylaşan demektir.

RÜSTEM: Anlat bakalım nasıl bir şeymiş sevgilin... Nereden çıktı

LEVENT: İnternette çıktı.

(Gülüşmeler...)

HASAN: Göstersene hani nerede?

LEVENT: Ne nerede?

HASAN: İnternette çıkan sevgilin.

LEVENT: Allah Allah! Oğlum fotoğraf mı sandın?

HASAN: Fotoğraf değil mi yani? Bizim Enver, Alman sitelerine giriyorum diye *(gözlerini kırparak elleriyle komik bir hareket yapar)* hep şey fotoğraflara bakıyor da... Güya Almancasını ilerletecekmiş...

LEVENT: *(Eliyle salak işareti yapar)* Çok yakında yengenizle tanışacaksınız.

RÜSTEM: Anlatsana nasıl oldu bu iş?

LEVENT: Biliyorsunuz günlerdir, *(komik site isimleri)* çetine takılıyorum. Oradan tanıştık. Adreslerimizi verdik. Yazıştık, sohbet ettik... Asırlardır birbirimizi tanıyormuşuz gibi kaynaştık. Benden günlerce sakladı Erzurum'da olduğunu. Sonunda itiraf etti. O da Erzurum'da; o da öğrenci. Bugün bir mail geldi. Çarşamba günü buluşacağız yengenizle.

ZEKİ: Hani sen bilimsel araştırmalar yapıyordun internette. Benden fotokopi diye para tırtıklıyorsun gidip çetlere yatırıyorsun değil mi? Neyse... Hadi hayırlısı üniversiteden mi yoksa?

LEVENT: Hem de bizim fakülten.

RÜSTEM: Olamaz bu kadar tesadüf... Eee... peki kimmiş?

LEVENT: Ben de bilmiyorum, abi be, bir fotoğrafı var görersen.... Sanki Hollywood artistlerine benziyor... Gece rüyâlarıma giriyor o fotoğraf...

ZEKİ: Desene rumuz goncagül?

LEVENT: Evet çarşambaya kadar, çizmeli kedi masalını oynayacağız. Off!.. Off!.. Gel Çarşamba gel...

RÜSTEM: Anlatsana, belki kim olduğunu çıkarabiliriz.

LEVENT: Hayır, anlatamam, ancak şunu söyleyebilirim; bir masal prensesi kadar güzel. Sanki, Emel Sayın'ın kopyası; hayır hayır Emel Sayın onun kopyası...

(Gülerler)

ZEKİ: Hadi hayırlısı..

HASAN: Gardaşım, bah çay ismarlamalısın artth.

LEVENT: Hadi hadi beleşçi senin de işine gelir zaten...

RÜSTEM: Bende başlayayım internete. Ama ya vizeler, finaller? Hem internette bulunan kızdan ne hayır olur ki... Bende şu Hasan'daki şans bile yok. Adam sözlü olmasına rağmen hayranları var... Ne şanslı çocuk....

HASAN: Bende mi? Ne şanssı gardaşım?

RÜSTEM: Sendeki şans, sendeki cazibe, sendeki yakışıklılık bende olsaydı..

HASAN: Gandırma adamı yav..

RÜSTEM: Görüyorsun işte Zeki abi.... Adam hiçbir şeyin farkında değil. Kız, Hasan için yanıyor da...

HASAN: Ne gızı yav?

RÜSTEM: Aaaa..... bu kadarına da pes yani.... Kız aşkından neredeyse hastanelik olacak adamın haberi yok... Levent sen hiç bahsetmedin mi yoksa?

LEVENT: Yooo.... Hani siz anlatacaktınız... Kız adeta

hastaymış...

HASAN: Yalan söylüyorsunuz.... Gandırıyoruğuz beni

RÜSTEM: Yalan mı?

LEVENT: Kandırmak mı?

RÜSTEM: Teessüf ederim Hasan.... Sor Zeki abiye...

HASAN: Ne diyor bunlar Zeki abi?

ZEKİ: Bak Hasan, çoktan beri söyleyeceğiz ama senin zihnin karışsın istemiyoruz. Biliyoruz ki sen sözlüsün ve Zöhre'yi çok seviyorsun. Olur ya, buradaki üniversiteli kıza kafayı takar da sözlünü unutursun; ona ihanet edersin. Olur ya... Zöhre de seni bekliyor büyük bir aşkla, büyük bir hasretle... Kızcağız yollarını gözlüyor. Çok oluyor böyle. Köyde yavuklusunu bırakıp şehirli kızlara gönlünü kaptıran gençler büyük acılara sebep oluyorlar. Bunun için konuyu sana açmak istemedik. Bana kalsa yine de bahsetmek taraftarı değildim canım kardeşim. Sana gönlünü yakmış bir kız var. Gece gündüz senin ismini sayıklıyormuş. Seni görebilmek için derslerden kaçıyormuş. Ama sen onu görmüyormuş; fark etmiyormuşsun bile... Gece gündüz seni soruyormuş kızlara. Bugün Hasan ne yaptı?.. Ne giydi, saçını nasıl taradı? Derste konuştu mu? Herkes onu hayranlıkla dinledi mi? Kantinde çayını nasıl içti? Otobüse nasıl bindi? Hangi kitabı vardı yanında? Ne bileyim işte.... Ama sen yine de bizim anlattıklarımıza aldırma...

Biliyorsun seni köyde bekleyen yavuklun, sözlün var.
Ona asla ihanet edemezsin... Değil mi kardeşim?

HASAN: Allah Allah! Neler oluyormuş da haberim yoh.
Kim bu gız yavv?

LEVENT: Cemile! Hani bizim Ayten'le geziyor ya...
İstersen bir görüş kızla... Yazıktır...

HASAN: Allah Allah!.. Ya anam duyarsa? Ya Zöhremin
kulağına giderse?

RÜSTEM: Oğlum anan nerden duyacak.

HASAN: Valla olmaz!

HAKAN: Bal gibi olur...

RÜSTEM: Valla buluşmanızı Levent ayarlamış bile...
Çarşamba günü Hasan sana gelecek demiş kızcağıza...

HASAN: Olmaz valla buluşmam Çarşamba günü...
Namahrem o bana... Nasıl buluşurum... Ne derim elin
gızına? (*Hoşuna gitmiştir beğenilmek*) Çarşamba günü
mü? (*Ciddileşir*) Valla buluşmam...

LEVENT: Kardeşim bu kadar geri olma. Bir gör kızını.
Hele bir Çarşamba günü buluş bakalım.

HASAN: Ya Zöhre...ben Zöhre'ye söz verdim. Elim
namahrem eline değmeyecek diye. Gözüm senden
başkasına bakarsa önüme aksın diye yemin ettim. Ahh!..
Zöhre'm!..gel de yiğit Hasan'ının ne hâllere düştüğünü
bir gör....

Işıklar kararır.

SAHNE 4

(Cemile ve Gülten masada ders çalışıyor. Hatice arkada tırnaklarını törpülüyor. Aytan önde örgüsünü örerken dizlerine koyduğu kitaptan ders çalışıyor)

AYTEN: Lipaz:Lipitleri parçalayan enzim.

Laktaz:Laktozu glikoz ve galaktoza hidrolize eden enzim.

Ayy!.gene şaşırdım.

HATİCE: Noldu kız?

GÜLTEN: Aytan'ciğim içinden okur musun lütfen.

AYTEN: Olmaz... İçimden örgünün ilmek sayısını sayıyor, dışımdan ders çalışıyorum. Sayıyı şaşırdım. On sekiz çift olacaktı, fazla kaçtı galiba.

CEMİLE: Seni anlayamıyorum kızım; hem dersi, hem örgüyü bir arada nasıl becerebiliyorsun?

AYTEN: Ayy!.. şaşırdığım oluyor bazen. Meselâ birinci dönemin ikinci vizesinde alkollerini anlatırken Samanyolu'ndaki bir süveterin de örneğini arada geçmişim.

HATİCE: Noldu?

AYTEN: Hoca çağırmıştı; gittim. Beni görür görmez karnını tuta tuta gülmeye başladı. Yanlışlığı, esasında konuyu çok iyi bildiğimi izah ettim. Psikolojik dedim,

stres filan.. anladı beni..

GÜLTEN: Doğru uykuda bile örgülerini sayıklıyor.

CEMİLE: Geçtin yani.

AYTEN: Ne geçmesi tekrara kaldım. Neyse kafamı karıştırmayın, ezberi halletmeliyim.

HATİCE: Yavrucuğum bu vaziyet gidersen, talebelerine ders anlatırken bile örgünü bırakmazsın elinden.

AYTEN: Ayy, vallahi bırakmam. Tamam tamam susun!

(Ezber yapar)

ZÜHAL: *(Zühal, kapıdan kafasını uzatır; odaya doğru uzattığı elinde bir kağıt vardır.)* Arkadaşlarrrr... Son şiirimi okuyabilir miyim size?

CEMİLE: *(Sandalyade doğrulurken)* Defoooooolllll...

(Gülüşürler.)

GÜLTEN: Vallahi iyi yaptın Cemile...

AYTEN: Maltaz:Maltozu iki mol glukoza hidrolize eden enzim.

GÜLTEN: Lütfen içinden oku, karıştırıyorum.

AYTEN: Tamam tamam! *(Yine seslice devam eder.)*

Alkol dehidrogenaz: Bir alkolün iki hidrojenini alarak onu aldehide dönüştüren enzim.

Ondört... onbeş... onaltı... onyediyedi... güzel...

Taransaminaz: Bir molekülünden diğerine amino grubunu aktaran enzim.

CEMİLE: Sen niye çalışmıyorsun?

Aklınızı başınıza devşirin. Devlet size okul vermiş, hoca vermiş; ananız babanız gelecekleri daha güzel olsun diye sofrasından kısıp buraya göndermiş.

AYTEN: Ayy.. gene şaşırdım. Cemile, hayatım biraz yavaş konuşur musun?

CEMİLE: Özür dilerim hayatım. Bakın kızı da şaşırttım, dersine engel oluyorum.

AYTEN: Önemi yok canım; ben yeniden sayarım. *(Örgünün sırasını saymaya başlar).*

HATİCE: *(Leyla'ya)* Gelsene canım, noldu? *(Kenara çekilirler)*

LEYLA: Öff.. bıktım bu kızın abla pozlarından be! Biz onun sabahlara kadar çalışmasına bir şey diyor muyuz?

HATİCE: Aldırma, bilmiyor musun O'nu? Ee.. noldu?

LEYLA: İnternette birisiyle tanıştım. Çet yaparken bana mesaj attı, ben de gırgır olsun diye karşılık yazdım. Böylece konuşmaya başladık. Derken sohbetimiz ilerledi. Birbirimizden hoşlandığımızı anladık. Ruhlarımız müthiş uyuşuyor. Sanki ruh ikiziyiz... Sonuçta buluşmaya karar vermiştik. Ben size bir aksilik olur da mahcup olurum diye bahsetmemiştim. Buluşmak istedi; çok ısrar etti. Korktum ama yine de kabul ettim. Bu Çarşamba buluşacağız.

HATİCE: Anlamadım? Buluşacak mısınız? Nasıl yani, buradan mıymış? Öğrenci mi, esnaf mı? Hangi

fakülteden?

LEYLA: Bunları hiç konuşmadık, sürpriz olacak....

GÜLTEN: Maşallah maşallah başlangıç güzel.
Üniversitelerimiz çetlerde arzı endam ediyor.

HATİCE: Allah.. Allah!.Çok ilginç!

LEYLA: Bizim üniversitede.

HATİCE: Bak sen, bizim fakülteden olsun da bak!

LEYLA: Belki. Fakülteyi yazmadı Hatice be!.. Hem mutluyum, hem de çok korkuyorum.

AYTEN: Niçin?

HATİCE: Aaa!..kızım sen ders mi çalışıyorsun, örgümü örüyorsun, bizi mi dinliyorsun?

AYTEN: (*Ezbere devam eder*) Peptidaz: Peptip bağıını hidrolize ederek koparan enzim. (*Saymaya başlar*)
Sekiz..dokuz..on..

HATİCE: Niçin korkuyorsun kız?

LEYLA: Ya çok tanıdığım biriye?

HATİCE: Bak bu doğru; ama gene de ne fark eder. O da korksun. Hem teklif senden gelmemiş ki..

LEYLA: Doğru ama, korkuyorum gene de. Bu benim bir erkekle ilk arkadaşlığım olacak. Hem biliyor musun, çok yakışıklı be Hatice..

HATİCE: Fotoğraf göndermiş mi? Kamera mı açtı?

LEYLA: Yoo.. ama kendisini tarif etmiş. Bilgisayarda fotoğrafı olmadığı için ekranda gösteremedi.

Yazışmalarımızın çıktısını aldım. Bak okuyayım. (*Okur*)
Yirmi bir yaşında, varlıklı bir ailenin üniversitede okuyan tek çocuğuyum. Kestane rengi saçlarım dalgalı, gözlerim yosun ve çağla yeşili karışık; güneşte egzotik renkler kazanıyor. Boyum birseksenbeş, yetmiş üç kilo ağırlığındayım. Çehre olarak arkadaşlar beni Brad Pitt'e benzetirler. Müzik, dans, seyahat, kitap okumak, yüzme, sporun her türü, sinema tiyatro, fotoğrafçılık, pul, para, maskot koleksiyonculuğu hobilerim arasında. Ayy!.. Hatice ne modern bir genç. Oysa ben onun fobilerinin hiçbirleriyle ilgilenmiyorum.

HATİCE: Fobi değil, hobi hobi..

LEYLA: Neyse işte. Ne yapacağım ben?

HATİCE: Hiç önemli değil. Sen bana güveniyor musun?

LEYLA: Sen idealimsin benim. Ahh.. senin yarın olabilsen.

HATİCE: Korkma, ben seni çarşambaya öyle bir geliştireceğim ki, artist gibi olacaksın.

LEYLA: Sahi mi?

HATİCE: Seni sen bile tanımayacaksın.

AYTEN: Kız senin modern, Levent olmasın?

HATİCE: (*Ayten'e*) İnanamıyorum bu kıza vallahi...

LEYLA: Iyy.. adamın moralini bozma be! Hiç tarifteki o sümsüğe benziyor mu?

AYTEN: Ne bileyim, geçen kantinde böyle bir mevzu

vardı.

LEYLA: Hep benim moralimi bozmak için.

HATİCE: Aldırma sen ona. Levent olsa benim haberim olurdu muhakkak.

LEYLA: Hem Levent yüzme bilmez; ömründe kitap okumaz, Bulvar gazetesinden başka; sonra o şapşalın gözlerinde ne gezer o renkler; onun gözünde gezse gezse çapak gezer. Danstan anlamaz, katırlar gibi tepinir.

CEMİLE: Hepiniz öyle değil misiniz?

(Sinirlenir, kafalarını sallarlar)

LEYLA: O eşek koleksiyondan, sinemadan ne anlar. Hayatında bir kez tiyatro seyretmemiştir. O ne anlar seyahatten. Ayy!.. Allah yazdıysa bozsun.

SERPİL: *(Girer içeri)* Kızlar, ben aptal mıyım?

CEMİLE: Nihayet kendini tanımaya başladın.

SERPİL: Öff.. sabahten beri çalışıyorum çalışıyorum, kafama bir cümle girmedir. Perişanım; çıldıracağım.

CEMİLE: Buradakiler yeter; kendine başka bir tımarhane bul.

SERPİL: Ne tatlı espiri anlayışın var, hayatım.

CEMİLE: Hoşuna gitmediyse bir fıkra anlatayım.

SERPİL: Ama hayatım şu parça nasıl ezberlenir?(okur)

Malum-i meâli-melzüm-ı âlî buyurulduğu üzere, mearif ve ulüm efrad-ı enâme sermaye-i izz ü saadet ve madar-i mübâhât ve mefharet ve her halde

menba-ı servet ve gınâ olduğu delâil-i akliye ve nakliye ile müsbet ve mevcut meşhûd olan sanâyi ve hıref, manza ilm ile zuhura geldiği ve ulûm-i diniyye vesile-i necat-ı ahret olduğu misüllü... *(Derin bir soluk alır...)*
Ohhhhhhhhhh....

AYTEN: Transaminaz: Bir molekülden diğerine amino grubunu aktaran enzim. Peptidaz:Peptip bağını hidrolize ederek koparan enzim. Esteraz:Ester bağını koparan enzim... Oniki..onüç...ondört...

HATİCE: Seninki gene salak salak dolaşıyordu.

SERPİL: Başka ne işe yarar; bedavadan fedai... Onun sayesinde peşime kimse takılmıyor ya, kısmetimiz kesildi.... Allah razı olsun....

LEYLA: Niçin konuşmuyor?

SERPİL: Salaklıktan sual mi olur...

LEYLA: Sen niçin konuşmuyorsun? Rahatsız olmuyor musun?

SERPİL: Bana ne... istediği kadar dolaşsın.

HATİCE: Senin de hoşuna gidiyor hani..

SERPİL: Ne gitmesi be! İki yıldır bi dakika peşimi bırakmıyor. Sabah yurttan çıkıyorum karşımda; ağaca yaslanmış öyle alık alık bakıyor. Vallahi yaslandığı ağaç bile kambur oldu. Dersten çıkıyorum koridorda. Lokantaya gidiyorum, sinemaya, pastaneye.. hep hep orada, hep. Hesapları da verse iyi olacak ya.. hep öyle

salak salak bakıyor.

AYTEN: Sen de zalimsin. Öyle bir çocuğa yapılır mı?

SERPİL: Nolmuş?

AYTEN: Hep ümit veriyorsun hareketlerinle bakışlarınla...

SERPİL: Ha ha hay.. vermişsem niye gelip teklif etmedi.

AYTEN: Utangaç; içine kapanık çocuk. Reddedersen öleceğini sanıyor. Bilmiyor senin kalpsiz olduğunu. Sen onun tırnağı bile etmezsin. Hakiki âşık o işte. Bana biri böyle âşık olsa önünde diz çökardım vallahi.

HATİCE: Hep ona örgü yapardın değil mi?

AYTEN: Elbette.

SERPİL: Sana vereyim kız!

AYTEN: İşte sen bu kadar basit düşünürsün. Bir de edebiyatçısın; aşkı ne bilirsin.

SERPİL: Aşk örgü örmektir değil mi?

AYTEN: Evet aşk örgü örmektir; aşktır örgü örmek. Aşktır insana hayat veren, soluk aldırın; aşktır yaşama şevki, hissetme; aşktır yünü işleyen; aşktır motif... Bir ışıktır, su, güneş... aşktır görmek...

GÜLTEN: Bu sözler orta çağ romanlarından alıntı gibi.

AYTEN: Sen de zaten maddenin soğukluğunu, makinenin soğukluğunu görüyorum. Her şeye formüllerle, makine gibi bakıyorsun. Korkuyorum senden.

SERPİL: Ayy..kızlar ben buraya niye geldiğimi

unuttum. Kavgaya başladık. Aşağıda nefis bir film var.
.....'ın gidiyor muyuz?

LEYLA: Ayy.. ..

HATİCE: Allaaahım...

(Cemile ve Gülten hariç hepsi çıkarlar.)

ZÜHAL: *(Başını uzatır, etrafa şaşkın şaşkın bakınır. Diğer kızları göremez.Şaşkındır. Komik..)* Çalışın arkadaşlar, ben sizi rahatsız etmeyeyim....

Işıklar kararır.

SAHNE 5

(Murat, Rüstem, Hasan, Levent uyuyorlar)

ZEKİ: *(Girer horlayan Hasan'ın başına gider)* Hey alo... yahu hiç mola vermeden horlayan seni gördüm. Hasan heey!.. Beyler kalkubanı yiğitlerim! Hadi beyler.. Kalkın ulan!.. *(Rüstem'in başına gider)* Hadi yiğitler başı Zaloğlu!.. *(Murat'ın başına gider)* Hadi Mecnun, o mahmur gözlerini aralayıp güneşin altın ışıklarını ruhuna ulaştır. Yeni gün yeni bir aşk sahifesi sizi bekliyor.. *(Levent'in başına gider)* İnternette bulduğun sevgilin, volkmenin seni bekliyor.. *(Hasan'ın başına gider)* Horlayarak çıkarıyorsun zevkini uykunun. Ne kadar dirensen de haklısın dostum. Ne çoraplar örüldü başına. Belki şimdi atın terkisine attığın Zöhre'ne derin vadilerin, geniş yaylaların, başı dumanlı dağların gür havasını türkülerce yaşıyorsun. Uyuyun, uyuyun dostlarım. Hakikatin çirkin çehresini görmektense; görmektense sokakların acımasız yüzünü. Görmektense sokaklarından kan ve gözyaşı akan dünyayı... Görmektense insanın insana zulmünü, ihanetini... Uyuyun uyuyun dostlarım; yalandan, riyadan, sahtekârlıktan uzak mavi dünyanızda... *(Bütün gücüyle bağırır.)* Kalkın ulan!...

(Hepsi aynı anda sıçrar: Yataklarında doğrulurlar. Saf saf etraflarına bakınır, yeniden gömülürler yataklarına. Rüstem çaresiz doğrulur. Eliyle tek gözünü açıp etrafına bakınır. Bir süre bekler, sonra terliğini arar.)

RÜSTEM: Yahu bu terliklerin ikisi hiçbir arada olmaz mı?

ZEKİ: *(Bir şarkının sözlerini makamla söyler.)* Bir araya gelemeyiz, bir araya gelemeyiz... *(Birini bulup ötekini bulmak için ranzanın altına eğilirken Zeki gelip ranzanın altına iteler. Ranzanın altından bağırır Rüstem, komik bir tarzda zorlukla çıkar.)*

RÜSTEM: *(Küfreder.Avanak Avni tiplemesindeki sesleri taklit eder.)* Gıgımuğığı muğığı dıgıl dıgıl hart *(hapşirmek üzeredir. Tek ayak üzere sıçraya sıçraya gidip, Levent'in başında hapşırır.)*

LEVENT: *(Sıçrar)* Yapma be... Yapma ulan!.. Bıktım bu senin hapşırıklarından. Bu bana yapılır mı be? *(Ağlar gibi)* Tam rüyâlarımın prensesini öpecektim ki, bir atom bombası düştü aramıza Zekiciğim...

ZEKİ: Yahu bu prenses başka adam bulmamış mı üstadım...

LEVENT: Zaten sen benim rüyâlarıma inanmazsın ki... Oysa prenses...

RÜSTEM: Cart kaba kağıt!

ZEKİ: Hadi hadi çabuk giyin... Büyük randevuya iyi

hazırlanmalısın...

LEVENT: *(Fırlar) Allaaahhhh..... nasıl da unutmuşum... (Yataktan çıkar)*

RÜSTEM: *(Gidip Hasan'ın saçlarını, yüzünü okşamaya başlar. Hasan'ın yüzüne bir gevşeklik yayılır. Yerinde döner, kıpırdanır, güler uykuda. Bir tokat atar) Kalk ulan!*

HASAN: *(Sıçrar.) Yapma be gardaşım. Sende hiç Allah korkusu yok mu? Ya cinlensem?.. (Rüstem kahkahalarla güler. Hasan'ın rengi değişir)*

ZEKİ: Hadi yavrum, Cemile'n seni bekliyor.

HASAN: *(Şaşkındır. Kekeler. Ne yatağa girebilir ne de çıkabilir.)*

RÜSTEM: *(Murat'ı göstererek) Şunu kaldırsana. Derse geç kalacak. (Hasan'a) Kalk sende yumurtaların mı soğuyacak.*

ZEKİ: Kaldırabilene aşk olsun.. *(Murat'ın başına gider) Murat'ım aşkım, sevgilim, rüyâlarımın erkeği, şövalyem, mecnunum... Kalk ulan elekçi, anan mıyım senin be? Her sabah başına dikilip dil dökmekten bıktım...*

MURAT: *(Gözlerini açar) Git başımdan be!..*

RÜSTEM: Sabah ezanlarına kadar şiir yazdı... Hadi şiir yazması neyse, ışığı yakıp bizi de rahatsız ediyor..

ZEKİ: Özür dilerim canım; Serpil aşağıda diyecektim

de...

MURAT: (*Sıçrar sahnenin önüne gelir bakınır; geri döner, Zeki'ye..*) Nefret ediyorum senden...

ZEKİ: Benden nefret et ama bana acıma İbraaam....
(*Murat çıkar. Levent girer giyinmeye başlar*)

LEVENT: Rüstem be, senin şu beyaz gömleği versen.

RÜSTEM: Dolaptan al!...

LEVENT: (*Çıkar elinde gömlekle girer.*) Zeki abi be, senin kırmızı kravatı rica etsem.

ZEKİ: Dolaptan al (*Hasan'a*) Kalksana kardeşim otobüsü kaçıracağız. (*Hasan'ın sesi çıkmaz*)

RÜSTEM: Hasan'ımı bugün bir giydirelim. Eğitimin bütün kızları çarpılsın değil mi Hasan'ım? (*Şaşkın*) Allah Allah bu ne diye yataktan çıkmıyor ya?

LEVENT: (*Girer*) Rüstemciğim, Murat pantolonunu verdi sende şu ceketini versen...

RÜSTEM: İyi iyi nüfus kağıdını ver de kütüğüme geçireyim bari...

LEVENT: Tamam öyle olsun... Bende suç zaten. Ne demişler geçme namert köprüsünden... hiçbirinizin bir şeyini almıyorum. (*Darılır*)

RÜSTEM: (*Koşar sarılır*) Şaka şaka aslanım, malım mülküm sana feda olsun. Bir kahvaltıya ayakkabılarımı bile veririm.

LEVENT: İsteyecektim ben de zaten. Ama kahvaltı

meselesi kötü oldu; para yok... Zeki abi be, kardeşine kredilere kadar bir koltuk çıkar mısın?

ZEKİ: Para yok!

LEVENT: Eyvah hayâllerim yıkıldı. Ben sana güvenmiştim. Ben nereden bulurum parayı şimdi? Hadi bir pastaneye otursak...

ZEKİ: Bana ne... Paran yoksa gitmeyiver.

LEVENT: *(Yalancılıktan ağlar)* Yapma be abem!.. İstikbâlim mahvolur, hayâllerim yıkılır... Sen bizim biricik ağabeyimizsin. Allah seni üzerimizden eksik etmesin...Allah ne muradın varsa versin...Allah seni sevdiklerine kavuştursun...

ZEKİ: Kesik arkadaş! Hesapladım; hepinizin tam bin iki yüz lira borcu var bana. Borcunuzu ödemededen kuruş yok!

LEVENT: Eyvah ne yer ne yâr kaldı

Bize ise ahuzâr kaldı

LEVENT: Ben intihar yapacağım arkadaşlar..

MURAT: *(Girer)* Nasıl intihar?

LEVENT: On gün kahvaltı ve akşam, zeytin ve ekmeğimi yemeyerek hayatıma katledeceğim...

RÜSTEM: Birleşmiş Milletlere başvuralım. Afrika'ya yapılan yardımın bir kısmını bize göndersinler.

MURAT: Bu kadar acımasız olamazsın Zeki.

HASAN: *(Haykırır)* Eyvaaah!.. *(Hepsi Hasan'a döner)*

RÜSTEM: Ne var?

HASAN: Fotokopiler.

RÜSTEM: Ne olmuş fotokopilere?

HASAN: Zeki abi yardımı keserse fotokopileri nasıl yaptırabilirim?

ZEKİ: (*Kızır*) Bıktım ulan sizden; bana mı güvenip geldiniz üniversiteye? Bundan sonra para mara yok! Bütün kredi musluklarını kapatıyorum...

LEVENT: Merhametine sığınıyoruz Zeki abi...

ZEKİ: Son defa sana otuz lira veririm, kızla buluş. (*Hasan'a*) Sana da on beş lira fotokopi parası veririm. Bundan sonra da ya borçlarınızı ödersiniz...

RÜSTEM: Desene bugün de kahvaltı yapamayacağız

MURAT: (*Şiir okur gibi*) Bugün yine açız evlâtlarım diyordu peder...

LEVENT: Yahu bu adam niye yataktan çıkmıyor?

RÜSTEM: Sahi yavrucuğum geç kalacaksın.

HASAN: Siz gidin gardaşım, ben biraz hastayım; ikinci derse yetişirim.

LEVENT: Çıkaralım şunu.

ZEKİ: Çıkaralım şunu yataktan

HASAN: Yapmayığ!..

MURAT: Allah Allah? (*Hepsi meraklanır*)

RÜSTEM: Bu herifte bir iş var, çıkaralım. (*Üzerine yürürler Hasan'ın*)

Abdulkerim Dinç

HASAN: Allah rızası için yapmayığ...

(Hepsi birden; Hasan'ı bağırip çağirmalarına, çirpınmalarına aldırmadan yataktan çıkarırlar. Hasan dışarı kaçar)

ZEKİ: Aaaa

LEVENT: İşemiş bu adam yaa...

RÜSTEM: Herif rüyâsında Cemile'yi gördü herhalde...

Ben de olsam işerdim...

LEVENT: Vay anasını, yatak Vangölüne dönmüş...

Işıklar Kararır.

II. PERDE

SAHNE 1

(Park)

DİLEK: *(Sahnenin önünde elinde kağıda sarılı fincan, tedirgin dolaşır)* Acaba yanlış mı yapıyorum? Ya beyefendi benim hakkımda yanlış bir zehaba kapılırsa? Ama öyle bir durum mevzubahis olsaydı arkadaşlar beni gönderirler miydi? Ah nihayet telvenin kıvrımları arasına gizlenmiş sırrı öğreneceğim. Çok ama çok heyecanlıyım.

(Hasan girer, elinde karanfil. Çok heyecanlıdır. Sahnenin önündeki Dilek'i görür. Heyecanla, ürkek adımlarla Dilek'in yanına gider.)

HASAN: *(Titrek bir sesle)* Merhaba...

DİLEK: *(Korkuyla döner)* Ayyy... dalmışım bağışlayınız. Birden bire gelince çok korktum. Çok özür dilerim efendim. Heyecandan hep... Ben de sizi bekliyordum efendim.

HASAN: *(Uzun bir tereddüitten sonra, çiçeği Dilek'e verir)*

DİLEK: *(Büyük bir heyecanla çiçeği alır. Çiçeği kalbine bastırır.)* Aman efendim lütfen buyurdunuz. Nezaketiniz

için çok teşekkürler. Beni mahcup ettiniz; mahzuz ettiniz. İnanınız hayatımda ilk kez bir beyefendiden çiçek alıyorum.

HASAN: Şey... Sizinle konuşmak istedim.

DİLEK: Teşekkür ederim efendim. İnşallah konuşmamızın sonucu çok hayırlı olur. Ben öyle olacağını ümid ediyorum. Öyle bir his var içimde efendim.

HASAN: Bakıgız, bennn..

DİLEK: Biliyorum efendim. Sizin ne kadar mütevazı bir insan olduğunuzu söylediler.

HASAN: İnanıgız halinize üzülduğüm için geldim tamamen.

DİLEK: Ah efendim bu ne büyük bir asalet. Şimdi gözümde daha bir büyüdünüz. İnanıyorum, inanıyorum.... Siz o büyük insansınız...

HASAN: Neler söylüyorsunuz? Bakıgız.... Şöyle söze başlamak istiyom...

DİLEK: Henüz sormadınız bile? Siz görmeye bile ihtiyaç duymadan bakabiliyor musunuz?

HASAN: *(Çok şaşkın, ürkek)* Ne görmesi, ne ihtiyacı?

DİLEK: Fincanı efendim... İşte... *(Kağıda sarılı fincanı çıkarır)*

HASAN: *(Çok şaşkın)* Bu ne?

DİLEK: Fincaaan?

HASAN: Görüyom ama, nereden çıltı bu fincan?

DİLEK: Bir yerden çıkmadı efendim, ben getirdim. Buna bakacaksınız.

HASAN: Fincana niye bahacaam?

DİLEK: Falıma bakmayacak mısınız? Taaa kafeden, özel yaptırdım kahveyi ve telvesi bozulmasın diye bu surette getirdim. Ah, ne zahmetler çektim.

HASAN: Ne gahvesi, ne telvesi, ne falı? Sen Cemile deel misin?

DİLEK: Ne Cemile'si efendim. Ben Dilek. Arkadaşlar burayı tarif ettiler. Ve şu surette, elinde çiçek bulunan bir beyefendi var; senin için gelip falına bakacak dediler. Ben de ...

HASAN: Onlar siziğle gırgır geçmişler bacım. Ben faldan maldan anlamam. Hayatımda ne fala baktım, ne de baktırdım. Gusura galma bacım.

DİLEK: Estağfurullah efendim. Ben şimdi ne yapacağım bu fincanı... *(Adeta ağlayarak, çiçeği Hasan'a uzatır ve sonra uzaklaşır.)*

(Dilek'in arkasından iki adım atan Hasan, üzülmüştür. Geri döner; elinde çiçek sahnenin önünde dolaşır. Heyecanlıdır; korkmaktadır.)

ZÜHAL: *(Seyircinin içinden bağıırır)* Hasan... Hasan... sevgili kardeşim... *(Sahneye çıkar.)* Ay, seni bulduğum için ne mutluyum. *(Derin bir soluk alır.)* Ohhh.... Ne

yoruldum bir bilsen..

HASAN: (*Şaşkın, tedirgin*) Hayrola buralarda ne işin var Zühal bacı?

ZÜHAL: Ay bu yakışıklılık ne böyle Hasan? Ay aman aman... Yeni fark ediyorum... Hayrola bir şey mi var? Ben seni ilk defa böyle yakışıklı görüyorum Hasan'cığım...

HASAN: Bir tanıdık yemeğe çağırdı ahşama.

ZÜHAL: Anlamıyorum bu insanları... Anlamıyorum Hasan'cığım... İnsanlar neden sevmez şiiri? Neden okumayı sevmezler? İnsanlara bir artistin kaçamağından bahsetsem, dinlemek için ağızma girerler. Ya da siz erkeklere futboldan, pantolon markalarından, cep telefonu modellerinden bahsetsem canları gider... Ama neden kitaplardan bahsetmemi istemiyorlar? Neden şiirlerimi kimse dinlemek istemiyor? Neden kitap okumuyorlar Hasan?

HASAN: Allah'ın kitabını okumuyor, insanların kitaplarını neden okusunlar bacım! (*Çok tedirgindir. Zühal'in varlığından rahatsızdır.*)

ZÜHAL: Şiirlerimi insanlara okumak, onlarla paylaşmak istiyorum. Duygularımı paylaşınlar, beni eleştirsinler, bana yol göstereyinler istiyorum. Hâlbuki kimse şiir dinlemek istemiyor. Dinleyenler de: "Aaaa... ne güzel yazmışsın, eline, gönlüne sağlık!" diyorlar o

kadar. Neden bütün insanlar bu kadar riyakâr? Neden? Hâlbuki sen başkasın... Almanca okuyorsun. Batı kültürüne vakıfsın. Sen şiirden anlarsın. Arkadaşlar seni burada bulacağımı ve şiirlerimi dinlemek için can attığımı söylediler. Ben de koşa koşa geldim. Sana son yazdığım şiirimi okuyabilirim Hasan.

HASAN: Bacım, şu anda şiir dinleyecek durumda değilim. Gusura bahma.

ZÜHAL: Ben de ne kadar sevindim. Bu sakin mekânda, herhalde romantik duygular içinde geldi buraya Hasan. Ve ancak o benim şiirimden değerinin farkına varabilir.

(Bu esnada Hakan girmiştir arkadan. Sessizce yaklaşır Hasan'a)

HASAN: İnan dinlemek isterdim ama burada...

HAKAN: *(Birden Hasan'ın gözlerini kapatır arkadan)*
Bil bakalım ben kimim?

HASAN: *(Gözleri kapatılınca büyük bir korkuya kapılmıştır.)* Anaaam noluyor yav! Münasebetsizin biri. Yav gardaşım Hakan sensin işte. Niye yapıyon ki.... Valla ödümü patlattın.. Aç gözlerimi gardaşım.

HAKAN: Hasan ne geziyorsun buralarda sen yav? Ne o la böyle çiçek miçek. Hadi hadi anlayalım. Malı götüreceksin desene.

HASAN: Ne malı gardaşım? Biliyon ya oğlum... *(Zühal anlamasın diye Hakan'a komik bir şekilde gözler kırpar.)*

Lağ oğlum biliyoğ işte...

HAKAN: Seni yere bakıp yürek yakan. Bir de nişanlı ayaklarına yatarsın. Hem nişanlıyım der, hem de böyle sota yerlerde tazelerle fingirdeşirsin. (*Göz kırpar*) Yoksa Zühal mi? Onu mu götürüyorsun?

HASAN: (*Kızar*) Ne biçim gonusuyon gardaşım. O benim bacım.

HAKAN: (*Çok anlamlı*) Merhaba Zühal... Nasıl gidiyor şiir işleri? O şiirleri nasıl yazdığın belli oluyor... Hem bu romantik ortamda ne şiirler döktürülür...

ZÜHAL. (*Kırgın*) Şiir işleri ha, döktürmek! Teessüf ediyorum sana Hakan... Dünyada san'ata, edebiyata bu kadar duyarsız bir üniversiteli başka nerede vardır? Bir cep telefonuna harcadığınız zamanın onda birini şiire ayırmadığınız gibi, nasıl gidiyor işler diyorsun... Döktürmek diyorsun...

HAKAN: Kızma be Zühal. Seni çok severim bilirsin. Şaka olsun diye söyledim.

ZÜHAL: Allahım... Allahım... Binlerce öğrencili bir üniversitede şiirlerimi dinleyecek tek hassas kalp bulamıyorum. (*Sahneden iner. Öndeki üç seyirciye sorar*) Size şiirimi okuyabilir miyim? (*Hıçkırarak dışarı çıkar.*)

HASAN: Gızın galbini gırdın oolum. Bah ağladı gızcaaz..

HAKAN: Sahi yahu. Valla sadece şaka olsun diye söyledim. Neyse ben yetişip gönlünü alayım. Hadi eyvallah Hasan.... Neyse sonra konuşuruz seninle...

(Koşarak çıkar.)

(Hasan yalnızdır. Elindeki çiçeğe bakar:

Sahnenin önünde yürür.)

HASAN: Hayır hayır, yapamayacaam. *(durur)* Neden böyle insanoğlu? Neden olanla yetinmez? Neden köledir tutkularına? Hayır hayır ne vicdan, ne zavallı, âşih bir gıza duyulan merhamet bu...*(Durur)* Bırakmadan ihtiraslarımın gemini gitmeliyim. Gitmeliyim bir garanfilin güzelliğiyle maskeleymeden çirkin emellerimi, gitmeliyim buradan... Zöhre'm, gırçiçeğim, kelebeğim; pınar gadar berrah sevgiği adadığın sözlüğün görüyormusuğ halini? Saflığın, temizliğin maskesi altında emzirdiğimiz çirkin şahsiyetimiz mi bu? Her gece yorganlarımızın altından hücrelerimize süzülen, sinirlerimizi parmaklarına dolayıp çekiştiren, vıcık vıcık beynimize çöreklenen, göz bebeklerimizi emen, ruhumuzu ayaklarının altına seren garabasan mı bu? Yohsa elimizden geçirdiğimiz biz miyiz bu?

Ey çiçek, ey güzel garanfil. Suyun ve ışığın aşkı. Nasıl acımasız eller seni yüreğinden gopardıysa; nasıl iğrenç emellere alet olacah şu zavallı parmakların arasına

düşürdüyse; kendimi öylece acımasız hissediyorum.

Serin yaylaların püfür püfür esen serin rüzgarı;...
Serin yaylaların hafif maviliğinde başını galdırmış serin
rüzgara nağmeler söyleyen sarı çiçeğim; Zöhre'm....
Gar çiçeğim... Guzucuklar gibi ellerini tuttuğum
Zöhre'm... Gel de birisinin gömleği, birisinin ceketini,
birisinin pantolonu, birisinin ayaggabılarıyla kendisini
pazara çıkararak Hasan'ını gör. Gitmeli..... Gitmeliyim
buradan...

(Cemile girer.Hasan görmez Cemile'yi.)

Henüz gebeyken; doğurmamışken ruhum yılanlarını
çıyanlarını... gidip yıhamalıyım galbimi bir pınar
gaynağında. Gitmeliyim.

CEMİLE: Hasan sen misin?

HASAN: *(İrkilir arkasına döner)* Be...Be....benim.

CEMİLE: Demek sensin.

HASAN: E...evet...

CEMİLE: Sensin ha?! *(Gelir, Hasan'a bir tokat atar.
Hasan öylece donar)*

CEMİLE: Demek sana âşığım; demek senin aşkından
ölüyorum. Senin kızkardeşin, namusun yok mu?
(Hasan'ın elinden karanfili alıp yere atar, ezer.) İster
misin kız kardeşin dile düşsün? Bir çiçek, birkaç tatlı
sözle ruhunu soyabileceğini sanırsınız bir tazenin;

yüzünüze en güzel maskeleri geçirip.. Hepinizden öğreniyorum. Çevremde sizlere aldanmış kızları gördükçe; kinimi kusmak istiyordum yüzünüze. Bunun için geldim buraya... Yoksa bil şunu; çok zayıf bildiğin bir kız bürünse namusunun zırhına sıkı sıkıya; en güçlünüzü ezer parmaklarının arasında bir hamamböceği gibi.

(Döner hırsla çıkar. Hasan sıranın kenarına külçe gibi yığılır.)

(Kısa bir süre sonra Leyla girer.)

LEYLA: *(Şaşkın, korkak, utangaç bakınır etrafına.)* Allahım... Allahım dizlerimin bağı çözülecek; gözlerim kararıyor bir sancı oturdu karnıma. Neden böyle titriyorum sanki? Neden dilim büyüdü ağzımda, neden kurudu boğazım? *(Hasan'ı görür)* Ayy.... İşte orada. Görmedi beni. Düşeceğim Allah'ım... Ayy... acaba makyajım nasıl? Sanki rujum taşmış, saçlarım bozulmuş, rimelim dağılmış gibi, ayy!.. *(Bekler)* Yoksa başka biri mi? Ama kimse yok etrafta... *(Hasan'a yaklaşır)* Brad Pitt'e de hiç benzemiyor. Donmuş gibi. Yoksa elbise giydirilmiş heykel mi?

-Bakar mısınız?

Ayy duymadı vallahi... Tarife de hiç uymuyor.

(Hasan'ın yanına oturur)

-Merhaba. *(Hasan vaziyetini bozmaz)* Galiba sağır. Kardeş! Ayy ne kardeşi?.. Şey bakar mısınız? Ben

geldim. Hani internetten....

(Hasan birden gelir kendine. Sanki uykudan uyanmıştır. Şaşkın şaşkın Leyla'ya bakar.)

LEYLA: Geldim.

HASAN: *(Gözleri büyür)* Yapmayığ!

LEYLA: Ne yapmayı?

HASAN: Allaaaaaaaaah! *(Dehşetle fırlar yerinden, kaçarken)*

Hayır!....Hayır!...yapmayığ.

LEYLA: Aa! Deli galiba. Ohh prensim bu değilmiş. Ben de ne aptallık yaptım. Neyse ki adam deli. Akıllı biri olsa rezil olurdu.

(Levent girer içeri)

-Oo!Levent bey:gel gel ne komik şey oldu.

LEVENT: *(Etrafına bakınır. Leyla'nın bulunmasından rahatsız olmuştur. Sinirli sinirli..)* Ne geziyorsun burada sen?

LEYLA: Hiiç hava almaya çıktım.

LEVENT: Neymiş komik olan? Hem sen niye böyle giyindin bakalım?

LEYLA: *(Taktitler yaparak heyecanla anlatır.)* Hani bir deli çeşidi var ya şizofreni mi, parayona mı diyorlar. Böyle hiç konuşmadan, hareketsiz durup birden patlayanlar... Demin öyle biri buradaydı. Vahh zavallı, acıdım. Fidan gibi delikanlı; tertemiz giyimli. Kola kravat hem de. Evden kaçmış herhalde. Ben de tutup normal adam gibi konuşmayayım mı? Adam bağırarak bir kaçtı. Ben mi

çok korktum, O mu Allah bilir.

LEVENT: Sen buralarda gezme; hemen git.

LEYLA: Niçinmiş o?

LEVENT: Buralar pek tekin değildir. Kızların buralarda gezmesi pek iyi kaçmaz

LEYLA: Sen neden geziyorsun?

LEVENT: Ben erkeğim.

LEYLA: Bırak Allahını seversen. Ha! bizim çocukları gördüm. Kahveye okey oynamaya gidiyorlarmış. Görürsem göndermemi söylediler.

LEVENT: Yalan söylüyorsun.

LEYLA: Yalan söylüyorsam gözlerim önüme aksın.

LEVENT: Gidemem, sen git!

LEYLA: Hayır, burasını çok sevdim, sen git. Hem arkadaşlarına ayıp olur.

LEVENT: Yahu arkadaşlardan sana ne. Şurdan bir iki serseri çıkabilir karşına.

LEYLA: Çıksın.. sen varsın.

LEVENT: Ben mi? Tabii... ama ben gidiyorum.

LEYLA: İyi iyi git!

LEVENT: Gitmiyorum! Ben biriyle buluşacağım.

LEYLA: Aa sen mi ha ha hay!

LEVENT: Beğenemedin mi?

LEYLA: Ninenle mi buluşacaksın?

LEVENT: Yok dedenle.

LEYLA: Başkası olamaz ki.. Seninle buluşacak kızım aklına yanayım.

LEVENT: Ayıp oluyor.

LEYLA: Senin için buraya gelecek kızda akıl var mıdır ki...

LEVENT: Kızdırıyorsun!

LEYLA: Aptal kız... ama uyduruyorsun, hava basıyorsun değil mi?

LEVENT: Senden hem akıllı hem güzel. Kimseyi beğenmiyorsun ya, kim bakıyor senin yüzüne.

LEYLA: Haltetmişsin sen, Brad Pitt gibi... hem de burada!

LEVENT: Bırak gırgırı Leyla, kimmiş bu bit bozması?

LEYLA: Ağzını topla lütfen!

LEVENT: Burada buluşacaksınız ha? İnternette mi çıktı yoksa?

LEYLA: Evet olmuş, sana internette bile çıkmaz. Çıksa çıksa çöplükten çıkar...

LEVENT: İnternette çıktı, hem de Emel Sayın gibi...

LEYLA: Ne?

LEVENT: Yoksa,

LEYLA: Ayyyyyyy!

LEVENT: Allaaaaaaah!,

(İkisi de gözlerini kapatıp sırt sırta dönerler)

Işıklar kararır.

SAHNE 2

(Yurt Odası)

LEVENT: Mektubunuzu aldıktan sonra içime bir ateş düştü; uykularımı yitirdim. Her ne tarafa dönsem hayâliniz. Fakat siz hayâlinizden daha yakışıklıydınız.

RÜSTEM: Böyle mi dedi?

LEVENT: Her gece rüyâmda duvaklar, gelinlikler görüyordum. Beyaz gelinlik ve nar çiçeği rengi gökyüzü.

RÜSTEM: Aynen böyle ha?

LEVENT: İsteyin ayaklarınıza kapanayım. Bir ömür boyu dizlerinize başımı koyup ruhumu dinlendireyim..

RÜSTEM: Yemeği kim yapacak, bulaşığı, çamaşırını kim yıkayacak?

LEVENT: Basma perdeli penceremizin kenarında bir kafeste muhabbet kuşu. Masadaki sürahide ışıldayacak su, meltem, çiçekli perdelerimizi enginlere açılmış yelkenler gibi şişirecek...

RÜSTEM: Ekmek... Oğlum ekmek? Kim getirecek ekmeği?

LEVENT: Kır çiçekleriyle donatacağım yatak odamızı. Kelebekler uyandıracak mavi rüyâlarımızdan. Güneş altın saçlarını serecek üstümüze. İlk o gün günaydın diyecek aydınlık yüzüyle.

RÜSTEM: Otobüs kuyruğu, fabrika düdüğü, dosyalar, imzalar, fırçalar, müdürden azarlar, savunmalar, simitler, sandviçler...

LEVENT: Masamıza kır çiçeklerinden bir demet... Kızarmış ekmek, tereyağı kokusu; semaverde kaynayan çay; uzanıp dalından aldığımız zeytin, kırdı otlayan sarı kızın kütür kütür memelerinden akan taze süt...

RÜSTEM: Ay başı, bakkal, kasap, senet, palto, ayakkabı, buz dolabı senet, bono, kredi, borç... Borç, peki borç....

LEVENT: Yumak yumak ellerini uzatacak yavrumuz. Kiraz dudaklarında gülücükler açacak pembe pembe... Yavrumuzu alacağız kucağımıza.. Pencerede bir serçe şarkı söyleyecek. Oğlumuz, hayır kızımız, hayır oğlumuz... Bir komşu el sallayacak uzaktan. Kirazlar dallarında kızaracak, böğürtlenler toplayacağız bahçemizden..

RÜSTEM: Tayin, nakil, atama, kadro, gösterge, katsayı...

LEVENT: Dedi hep gözlerimin içine öyle bakıp...

RÜSTEM: Peki sen ne dedin?

LEVENT: Tipim değilsin anam!..

RÜSTEM: Çüşüş!..

LEVENT: Ve gözyaşlarına, hıçkırıklara boğulup bir gölge gibi koşarak ağaçların arasından kayboldu.

RÜSTEM: (*Ağzıyla film müziği yapar*) Na nana naaa... Biraz önce Hasan da yanağında bir gül goncasıyla arzı endam eyledi. Hepimize küs...

Işıklar kararır.

SAHNE 3

HATİCE: Ağlama kız, ağlayacak ne var sanki..

LEYLA: Öyle deme be Hatice, rezil oldum; dile düştüm.. Fakültesinin, hatta Üniversitenin diline düştüm

HATİCE: Yavrucuğum olur böyle şeyler.. Hadi sil gözlerini; kantine inelim. Saklanırsan daha çok dikkati çekersin.

LEYLA: Ölüümde inmem kantine. Fakülteye bile gidemem. Şimdi herkes beni konuşuyordur.

HATİCE: Allah Allah, kızım manyak mısın sen? Parkta sizi kimse gordü mü ?

LEYLA: Görmedi

HATİCE: Yurda gelirken ?

LEYLA: Yoo.. görmedi

HATİCE: Odaya çıkarken?

LEYLA: Gördüler

HATİCE: Bir şey anlattın mı ?

LEYLA : Yoo..

HATİCE: Geldin beni gördün ve kimseye bir şey anlatmadın. Eee..

LEYLA: Ya Levent anlattıysa?

HATİCE: Manyak mı yavrucuğum, kendisi de rezil olur..

LEYLA: Öyle ya manyak mı? Ama ben manyağım. Bir daha böyle bir şey mi, tövbeler olsun! Bundan sonra interneti çıkarıyorum hayatımdan.. Fakat ne diyorum abla be !

HATİCE: Evet

LEYLA: Levent de pek çirkin değil hani..

HATİCE: Sayılır.

LEYLA: Pek eşek değil.

HATİCE: Değil.

LEYLA: Sonra..

HATİCE: Bakıyorum da abayı yakmışsın Levent'e..

LEYLA: Allah yazdıysa bozsun o ukâlayla evlenmek mi ?

HATİCE: Bak bak sen, işi evlenmeye kadar vardırılmışsın..

GÜLTEN: (*Hışımlla girer.*) Lânet olsun böyle kantine..

HATİCE: Ne oldu kız?

GÜLTEN: Bıktım bıktım vallahi.. İki saat kuyrukta bekle bir çay alacağım diye, sıran gelsin, o bulaşık suyu gibi çay yetmiyormuş gibi; o yapış yapış yıkanmamış bardak yetmiyormuş gibi; birde fırça ye!..

HATİCE: Ne fırçası ?

GÜLTEN: Olmaz böyle şey... Bir üniversiteli, kapıcıya çaycıya ezdirilirse, olmaz böyle şey.. Ezik bir nesil, güvensiz bir nesil yetiştirilir ancak..

HATİCE: Ne oldu kızım?

GÜLTEN: Bir küfretmediği kaldı adamın. Bir televizyon seyretmeye inersin ahır gibi..

(Ayten girer. Kitaplarını yatağa bırakır; ceketini çıkarıp arkadaşlarını dinlemeye başlar)

GÜLTEN: *(Devamla)* Yemekten böcek çıkar; kaplar pistir... Yağlar yemeğin üzerinde yüzer. İki saat çay kuyruğunda beklersin; banyoda beklersin.. Tam girersin sular kesilir. Bunlarda yetmiyormuş gibi, önüne gelen fırça atar. Şurama geldi. Gidip, dekana, yurt müdürüne anlatacağım her şeyi.. Oysa biz göz bebekleri olmalıyız devletin..

AYTEN : *(Leyla 'ya)* Noldu kız?

LEYLA: Şey...

HATİCE: Utanmış, yolun yarısından geri dönmüş aptal!

AYTEN: Ayy.. ciddi mi ?

HATİCE: Gelmiş bir de pişman oluyor.. Bir insan bu kadar utangaç olamaz ki..

GÜLTEN: İyi etmiş. Hatanın neresinden dönersen kârdır. Bir üniversiteli internet çetlerinde pazarlamamalı kendini..

AYTEN: Fakat bu gidişi pek iyiye işaret değil hani...

HATİCE: Kimsenin hayatı kimseyi ilgilendirmez.

CEMİLE: *(Elinde mektupla girer)* Serpil yok mu

kızlar?

HATİCE : Yoo.. gelmedi.

CEMİLE: Mektubu vardı. Ne bu hâliniz böyle; vize sonuçlarını mı aldınız?

SERPİL: *(Kapıda belirir. Cemile hariç hepsi ayağa kalkarlar. Cemile de döner .Öylece kalır.)*

HATİCE: Serpil!.. Ne oldu kız?

(Serpil bayılacak gibidir; sallanır. Hatice ve Cemile koşup tutarlar. Sandalye ye oturturlar .)

HATİCE: Su getirin!

(Leyla koşarak çıkar.)

CEMİLE: *(Kızlara bakar.)* Mektubun vardı bak! *(Diz çöküp mektubu verir.)*

(Hatice Serpil'in bileklerini ovar)

HATİCE: Ne oldu yavrucuğum Murat mı?

SERAP: *(Dudakları kıpırdar, zorla..)* Annem...

(Hepsi şok hâlinde. Leylâ suyu getirip Cemile 'ye verir. Cemile, Serpil'e su içirir. Suyun kalanıyla Serpil'in alnını ve ellerini ıslatır; ovar)

SERPİL: *(Mektubu açar, okumaya başlar. Donmuş gibidir. Diğerlerinin bakışları Serpil'in üzerinde.. Donarlar..Işık sadece sandalyede oturan Serpil ve arkadaşlarının üzerindedir.)*

SES: *(Eko. Serpilin babasının sesi)* Anneni merak etme. Konsültasyon yapacaklar. Geçen hafta Selim

ağabeyin de gelmişti karısıyla. Annen çok sevindi. Bir anda sağlığına kavuşmuş gibi oldu. Senin gelmeni teklif ettim; kabul etmedi. O okusun dedi. Okulunda bulunması, gelmesinden çok daha mutlu eder beni dedi. Hep senin için dua ediyor. Bugünlerde imtihanlara gireceğini yazmışsın. Allah yardımcın olsun yavrucuğum. Dualarımız senin ve bütün öğrenci evlâtlarımız için.

Sana dün yüz eli lira havale ettim. Kusura bakma. Biliyorsun annen için masraf çok oluyor. Çok.. çok üzülüyorum ama idare etmeye çalış yavrum. İnşallah gelecek ay daha fazla göndermeye çalışırım.

Sana salıncaklar kurduğumuz bahçemizde kirazlar çiçek açtı. Dün çiçeklere bakarken, çiçek kızım geldi hatırıma. Hatırlar mısın, hafta sonları daha kahvaltı yapmadan bana salıncak kurdurtur ve isterdin ki akşama kadar sallanayım. Ağaçların seni bekliyor; kiraz çiçeklerin seni bekliyor çiçeğim. Baharı yaşıyoruz burada. Sanırım Erzurum'da da havalar düzelmiştir. Televizyonda her akşam mutlaka Erzurum'da hava durumuna bakıyoruz. Ve annen hep hayıflanıyor... Kendine dikkat et kızım. Havalara aldanıp hafif şeyler giyme. Kahvaltılarını ihmâl etme. Kahvaltı zihnini açar. Annen, bilhassa yazmamı istedi. Nermin teyzen de bir kavanoz portakal reçeri

hazırlamış; o tarafa gelen biriyle gönderecek.

Hafta sonu gene yazarım. Sağlıklı, başarılı haberlerini bekliyoruz. Annen ve ben derslerinde muvaffakiyetler diler, gözlerinden öperiz. Arkadaşlarına da selâmlarımızı söyle. Dualarımız sizlerle yavrum... Allah'a emanet olunuz...

Baban

(Hepsinin gözleri yaşarmıştır Serpil hıçkırarak Ayten'in göğsüne düşer.)

CEMİLE: Canım... gülüm... üzülme lütfen... üzülme sen... inşallah annen şifa bulacaktır...

SERPİL: Gideceğim...

HATİCE: Gitmek mi? Nereye gideceksin?

SERPİL: Bırakacağım okulu... her şeyi... gideceğim memlekete... Ben onlara lâyük olamadım. Bilemedim... anlayamadım... hepsinin hayâllerini boşa çıkardım. Bilemezsiniz ne zorluklarla gönderdiler para... Ya ben ne yaptım? Hâlâ alt sınıflardan ders alıyorum. Arkadaşlarım dördüncü sınıfta, ben ikinci sınıfın derslerini alıyorum. Lâyük olamadım onlara. Hasta anneme harcanacak paraları bana gönderdiler. Hiç istenmeyecek adamlardan borç bulup bana gönderdiler. Ya ben ne yaptım? Ben ne yaptım... gideceğim...

GÜLTEN: Olur mu Serpil... olur mu kardeşim...

Böyle yaparsan işte o zaman yıkarsın onları... Onların hayâllerini böyle yaparsan yıkarsın asıl... Vazgeç

SERPİL: *(Hıçkırarak)* Annemi özledim... özledim annemi... babamı... babamın kokusunu... Annemi özledim...

CEMİLE: Tamam git gör anneni ama hemen dön...

HATİCE: Merak etme sen... Göndeririz seni... Uçakla göndeririz... Değil mi kızlar, göndeririz...

HEPSİ: Elbette göndeririz... göndeririz tabii..

AYTEN: *(En çok duygulanan odur... Serpil'le birlikte hıçkırmaktadır.)* Canımı veririm kardeşim için... Göndermez olur muyuz hiç!...

SERPİL: Lâyık olamadım onlara... Bilemezsiniz

CEMİLE: Henüz hiçbir şey geçmiş değil Serpil... Gülüm... hiçbir şey geçmiş sayılmaz... Yeter ki azmet sen... Yeter ki azmet...

SERPİL: Annemi özledim... annemi çok özledim... o hasta... hasta... annemi özledim...

Işıklar kararır.

SAHNE 4

(Murat, bavulunu hazırlamaktadır. Giysilerinin bir kısmını koyar. Durur, odaya bakar, uzun uzun... Üzgündür. Giysilerini yerleştirirken, Hasan girer içeri. Murat, Hasan'ı görür ama girişine aldırılmaz. Hasan girişte öylece şaşkın şaşkın Murat'ı izler.)

HASAN: Ne yapıyoğ Murat, gardaşım?... Hayrola böyle zamansız hazırlık nereye?

MURAT: Hasan, lütfen bana bir şey sorma...

HASAN: Ne demek sorma gardaşım. Nere gidiyoğ?

MURAT: Hasan, lütfen kimseye bahsetme. Yalnız, Zeki ağabeye olan borcumu göndereceğimi söyle. Gider gitmez göndereceğim. Arkadaşlardan helâllik iste...

HASAN: Murat ne demek borç ödemek, helâllik istemek gardaşım? Temelli gidişe benziyor bu...

MURAT: Gel otur şuraya....

(Sahnenin önündeki sandalyeye oturur Hasan, yanında duran Murat'ın yüzüne şaşkın ve meraklı bakar.)

HASAN: Seni dinliyorum gardaşım...

MURAT: *(Sahne önünde bir süre yürür. Başı önündedir. Söze nereden başlayacağını bilememektedir.)* Hasan gidiyorum...

HASAN: Onu görüyom gardaşım...

MURAT: Temelli gidiyorum. Bırakıyorum üniversiteyi.

HASAN: Ne!?!...

MURAT: Bırakıyorum üniversiteyi.... Zaten yıllardır boşuna duruyorum burada. Boşuna yük oluyorum aileme. Boşuna işgâl ediyorum fakülte sıralarını, yurt köşelerini... Dışarıda, sınavdaki o saçma yuvarlakları dolduramadıkları için üniversiteye giremeyen yüz binlerce genç varken... Benden daha zeki, benden daha akıllı, benden daha gayretli, benden daha üretici yüz binlerce genç varken boşuna işgâl ediyorum buraları... Bu fakülteye, bu yurtlara benden çok daha lâıyk bir gencin istikbâline engel oldum. Daha zeki, daha akıllı, daha yaratıcı olduğum için kazanmadım. Daha doğrusu nasıl kazandığımı ben de bilmiyorum. Kazandım işte... Ama lâıyk olamadım. Çöplükten ekmek toplayan insanların beni getirdikleri yere lâıyk olamadım. Gidiyorum kardeşim. Gidip aileme katkıda bulunmalıyım. Daha çok emmeden kanlarını, gidip aldıklarımı vermeye çalışmalıyım. Gidiyorum....

HASAN: Ahlığı başığa topla gardaşım...

MURAT: Çok düşündüm Hasan... Çok düşündüm kardeşim... Serpil de gidiyor zaten... O da gidiyormuş...

HASAN: Anlaşıldı neden gittiğin...

MURAT: Yemin ederim asıl sebep o değil... Belki onun

gidişi, onun cesareti, karar almamı kolaylaştırdı.

HASAN: Yapamazsın gardaşım...

MURAT: Senden istirhamım, gidişimi söyleme kimseye. Dayanamam. Ben gittikten sonra herkesten benim adıma helâllik iste. Zeki ağabeyin borçlarını en kısa zamanda göndereceğim. Gerçi o böyle şeylere önem vermez ama. Hepinizi çok seviyorum. Ama gitmem lâzım Hasan... Yalvarırım söz ver bana... Ben gidinceye kadar kimseye bahsetme... Yemin et bana...

HASAN: Yemin edemem gardaşım... Bu işin yemini olur mu?

MURAT: *(Hasan'ı elinden tutar kaldırır ve sımsıkı sarılır.)* Sen bilirsin... Ama kararımdan kimse döndüremez beni. Hepinizi öz kardeşim gibi seviyorum. *(Gözleri yaşarmıştır. Hasan'ın da gözlerinden yaşlar akmaktadır.)* Hakkını helâl et kardeşim... *(Hızla bavulunu alır ve çıkar odadan.)*

(Hasan şaşkın, ne yapacağını bilemeden öylece kalır.)

Işıklar kararır.

SAHNE 5

(Erzurum Garı Bekleme Salonu.)

(Manevra yapan trenlerin sesleri. Serpil, yanında bavulu bir sırada oturmuş. Mendiliyle gözyaşlarını siliyor. İçeri Murat girer. Serpil'i görür. Bir süre öylece seyrederek Serpil'e doğru bir harekette bulunur; vazgeçer. Başını önüne eğer. Serpil'in ağladığını görür. Bir anda kararını verir. Sıranın yanına kadar yürür. Serpil Murat'ı görüp, şaşırır. Bir süre şaşkın gözlerle bakar Murat'a; gözlerinden yaşlar boşanır. Murat çekinerek sıranın kenarına oturur.)

MURAT: Memlekete mi gidiyorsunuz?

SERPİL: *(Uzun süre ağlar)* Evet... Artık tamamen gidiyorum buralardan. Memlekete gidiyorum...

MURAT: Neden ama, tam ikinci vizeler başlayacakken... Neden?

SERPİL: Annem ameliyat olacak; çok tehlikeli bir ameliyat.. Orada olmalıyım.

MURAT: Allah şifa versin..

SERPİL: Sağolunuz...

MURAT: Bu gidişiniz sadece annenizin rahatsızlığı için değil..

SERPİL: Evet... Tamamen gidiyorum. Onlara lâyük olamadım. Hâlbuki onlar her şeylerinden fedakârlık edip beni okutmaya çalıştılar. Bilmiyorlar ki kızlarının durumu tam bir hezimet. Gideceğim; bir işe girip onlara faydalı olmaya çalışacağım. Ameliyat olurken annemin yanında olmalıyım. Gözlerini açtığında beni görmeli.

MURAT: Gidiniz.. gidiniz ama geri dönünüz. Bir yılınız kaldı, bir gayretle mezun olursunuz. Lütfen.

SERPİL: Peki siz nereye gidiyorsunuz?

MURAT: Sizin gideceğinizi söyleyince arkadaşlar, ben de bavulumu topladım. Sizin bulunmadığımız yer cehennemdir bana...

SERPİL: Böyle bir şey yapamazsınız... Bu korkunç bir durum. Benim mazeretim var. Ama ya siz?

MURAT: Benim derslerin durumu, sizin durumunuzdan da kötü. Ama çok iyi de olsa yine de giderdim. Sizin varlığınızı hissetmediğim yerde boğulurum ben. Bugüne kadar anlatamadım size. Cesaret edemedim. Korktum. Ama artık korkmuyorum.

SERPİL: Siz... siz çok yanlış yapıyorsunuz... Lütfen... Bu söyledikleriniz... Çektiğim azabı, cehennem azabına çevirmeyiniz. Bakınız, bizim orada kızlar pek okumazlar. Ben okuyan birkaç kızdan birisiyim. Derler ki, annesi hasta olunca geldi. Ve bizim orada, kızların zaten kurgulanmış bir gelecekleri vardır. Birkaç yıl sonra

her şey güzel hatıralar olarak hayatımdaki yerini alırlar. Ama siz, siz farklısınız, siz erkeksiniz.

MURAT: Aynı fakültede okuduk dört yıldır... Aynı koridorları, aynı kantinleri paylaştık; çoğu zaman aynı otobüse bindik, aynı yollarda yürüdük. Ve size bu kadar yaklaşabilmek için neler vermezdim. Karşıdan karşıya geçerken karşılaştığımızda bütün bedenim nasıl titreirdi bilemezsiniz. Ayaklarım tutmaz olurdu. Ellerim buz kesilirdi. Sırtımdan soğuk ürperişler geçerdi. Şimdi o kadar yakınız. Konuşuyoruz... Böyle olmamalıydı. Ne hayâllerle sabahlara kadar avunup durdum. Ama kader nerede, ne vaziyette bir araya getirdi bizi.

SERPİL: Peki gidip ne yapacaksın?

MURAT: Ne yapabilirim ki, sanat mı öğrenebilirim bu yaştan sonra? Esnaflık mı? Bilmiyorum... Hiçbir şey bilmiyorum....

SERPİL: Böylece benden intikam almış oluyorsunuz. Bu yaptığınız tamamen bir intikam... Hâlbuki gelmenizi ne kadar bekledim. Her karşılaştığımızda bana yaklaşmanızı, bir merhaba demenizi ne kadar bekledim. Bir teşebbüs, sadece bir teşebbüs... Ve her şey kendi kendine gelişecekti. Kaç defa konuşmak için karar verdim ama ben de çekindim.

MURAT: Gerçekten mi? Gerçekten mi, beklediniz... konuşmamı istediniz... düşündünüz beni... Hâlbuki,

benden nefret ettiğinizi sanıyordum. Bana hiç aldırmadığınızı, küçümsediğinizi düşünüyordum. Düşündükçe soğuk ürperişler geçiyordu sırtımdan.

SERPİL: Siz her zaman saygıdeğerdiniz. Her zaman... Size hep saygı duydum... Sizi hep takdir ettim. Sıkıntıya düştüğüm, lâf atıldığı zamanlar hep yanımda olmanızı hayâl ettim. O yanımda olsa bu duruma düşmezdim diye düşündüm. Ama siz... Bir evren yarattınız kendinize ve oraya gömüldükçe gömüldünüz... Benim sizi bekleyebileceğimi hiç düşünmediniz...

MURAT: İnanamıyorum... Bu söyledikleriniz gerçek mi? (*Saate bakar*) Bizimkiler derstedir şimdi. Biraz sonra kantine koşup sıcak çaylarını yudumlayacaklar.

ZEKİ: (*Heyecanla girer. Nefes nefesedir. Doğrudan Serpil'e*) Siz ne yaptığınızı biliyor musunuz?

SERPİL: Ne yapmışım ben?

ZEKİ: Kendi hayatınızı söndürdüğünüz gibi bu çocuğun da hayatını söndürüyorsunuz.

SERPİL: Ama ben...

ZEKİ: Serpil, ben senin ağabeyin sayılıyım. Gerekirse döverim seni hiç tereddüt etmeden. Ne halt ettiğini biliyor musun sen? Bu çocuk sen gidiyorsun diye tasını tarağını toplayıp düştü peşine.

CEMİLE: (*Heyecanla girer.*) Serpil... kızlardan duyar duymaz koştum buraya. Yapma... Allah'ını seversen

yapma bu hatayı. İnşallah annen şifa bulacak. Hep birlikte dua edelim. Ama sen gidersen, bırakıp gidersen her şeyi; kahırdan ölür kadıncağız. Kahırdan ölür Serpil...

ZEKİ: Tamam ikiniz de eşeklik ettiniz çalışmadınız derslerinize. Durumunuz kötü. Tamam. Şimdi sen fakülteyi bırakıp gidersen annene iyilik mi edeceksin? Öyle mi sanıyorsun? Cemile'nin söylediği gibi sen öldürürsün anneni. Onlar sana umut bağlamış. Ve sadece anneni değil, bu çocuğu da heba edersin Serpil....

SERPİL: *(Ağlar)* Ben.. ben... onlara lâıyk olamadım. Olamadım...

CEMİLE: *(Serpil'in yanına oturur. Bir anne şefkatiyle okşar başını)* Serpil'im, canım... benim güzel kardeşim. Vizeler bitsin ben kendim götüreceğim seni. Söz veriyorum. *(Tatlı bir gülüşle)* Zaten son paramı da biraz önce sana yetiştirmek için taksiye verdim. Bana bu kadar zulüm olur mu? Şaka güzelim... Sen geri dön ne istersen yaparım canım...

SERPİL: Seni anlayamadık Cemile... Seni anlayamadık... Meğerse sen bize analık ediyormuşsun. Ama hep kızdık sana.

CEMİLE: *(Gülerek)* Biliyorum canım. Önemli değil. Önemli olan tek şey sizlerin başarısı, mutluluğu. Ben hep sizin başarılı ve mutlu olmanızı istedim canım. Vazgeçiyor musun?

SERPİL: Okula ilk geldiğim günler; yurttaki ilk günüm, ilk gecem geliyor aklıma. Sabaha kadar yorganı başıma çekmiş ağlamıştım. Yastığa başımı gömmüş, annemin göğsü gibi ağlamıştım... Bugün gibi hatırlıyorum. Gidişim böyle olmamalıydı.

SES: (Eko) Tren anonsu....

ZEKİ: Oğlum hem sen utanmıyor musun, borçlarını ödemedi kaçmaya? Önce şu borçlarını sökül sonra nereye gidiyorsan git!

MURAT: Abi yapma... Beni daha çok kahrediyorsun... Sizler...

(Hatice, Ayten, Gülten, Leyla, Dilek ve Zühal koşarak, heyecanla girerler.)

HATİCE: *(Bağırır)* İşte buradalar. Ohh.. yetiştik. *(Koşarak gelir. Serpil'in yüzünü avuçlarının içine alıp sever.)* Serpil'ciğim seni bu kadar sevebileceğimize asla ihtimal vermezdim. Kız, meğerse bütün arkadaşlar seni ne kadar seviyormuşuz. *(Murat'ı görür. Şaşkın ama hoşnut)* Merhaba Murat, Serpil'i yolcu etmeye mi geldin?

MURAT: *(Utanarak)* Ben de gidiyorum.

AYTEN: Amma yaklaşıyorlar birbirlerine. *(Çantasından örgüsünü ve şişleri çıkarır; arkadan Murat'ın omuz ölüsünü almaya çalışır.)*

MURAT: *(Birden ürpererek geri döner ve Ayten'i,*

elindeki şişleri görür.) Ne yapıyorsunuz?

AYTEN: Ölçünü alıyorum, kazak öreceğim sana. Aklını başına alırsan ama... *(Kızlara döner.)* Bu erkek milletine iyilik yaramaz zaten...

HASAN: *(Koşarak girer. Cemile 'yi görür görmez geri dönmek ister. Cemile koşup kolundan yakalar.)* Şeyy... Özür...

CEMİLE: Korkma gel, biliyorum her şeyi... Biz kardeşiz. Şu anda önemli olan bu iki deli.

HASAN: *(Çok mutludur.)* Cahallığımı hoş gör bacım...
(Hakan, Rüstem, Levent girerler. Levent'in gözüne hemen Leylâ takılır. Levent'le Leylâ birbirlerine mânâlı mânâlı ve gülerek bakarlar. Utanırlar.)

SES: (Eko) Trenin istasyona gireceğini duyuran anons

LEVENT: He he heeeyyy... Herkes burada...

HASAN: *(Murat'a yaklaşır)* Gardaşım bah, herkes seni ne kadar seviyor. Artık çayları ısmarlamalısın bah...

(Gülüştürler. İstasyona giren trenin sesi.)

ZEKİ: Bugün hepimizin hayatında bir dönüm olsun.

DİLEK: Hatice abla, gördün mü falın çıktı. İnanılmaz bir şey. Bir mucize, bir aşk mucizesi yaşanacak dedin. Yakın çevrenden birisi yaşayacak ama sen çok mutlu olacaksın dedin ve çıktı işte. Çıktı...

CEMİLE: Bundan sonra daha çok sıkacağım sizleri.

ZEKİ: (*Serpil'i göstererek.*) Murat, bundan sonra ne olacak?

MURAT: Bir çalışacağım derslerime!

SERPİL: Öyle bir çalışacağım ki!

MURAT: Gece gündüz!..

SERPİL: Gündüz-gece...

HEPSİ: Çalışacağız.....

MURAT: Tekrar yok...

HEPSİ: Zayıf yok....

SES: (*Eko*) Trenin son anonsu

MURAT: Gitmek istiyor musun?

SERPİL: Asla! Ya sen?

MURAT: Evet!

SERPİL: Gitmek mi istiyorsun?

MURAT: Evet, fakülteme, okuluma, sınıfıma gitmek istiyorum. Yuvama gitmek istiyorum.

SERPİL: Yurduma gitmek istiyorum. Öyle çay istiyor canım... Dolabımı dizmeliyim, yıkanacak çamaşırlar, ütüler, kantinde sıra beni bekliyor. Notlarımı çekmeliyim.

MURAT: Fotokopiler....

ZEKİ: Valla artık fotokopi diye beni tırtıklayamazsınız...
Bütün kredi musluklarını kapatıyorum arkadaşlar!

SERPİL: İkinci vizeler yakın, vizelere, finallere hazırlanmalıyım...

MURAT: Arkadaşlarımı, hocalarımı, derslerimi çok

seviyorum.

SERPİL: Fakültemin koridorlarını, kantinimi, yurdumu, can arkadaşlarımı, hocalarımı çok seviyorum...

(Trenin sesi. Hepsi giden trenin sesini dinler)

RÜSTEM: Hadi fakülteye gidelim..

ZEKİ: Yemekler benden...

ZEYNEP: Şiirler benden!

HEPSİ: *(Kulaklarını tıkayarak)* Allahhhh...

(Levent ve Leylâ iyice birbirlerine yaklaşmışlardır.

Birbirlerine bakışları, durumları komiktir.)

DİLEK: Sevgili kardeşlerim, itiraz istemiyorum, bugün bütün yemekler, çaylar, kahveler ve taksiler benden. Fallar da Hatice abladan..

HASAN: Hayır gardaşım, çaylar benden...

HEPSİ: *(Hepsi şaşkın şaşkın Hasan'a bakar.)* Senden mi? Allah Allah... *(Sevinçle)* Allah Allah!...

(Trenin düdüğü son kez çalar. Hareket eden tren.)

HEPSİ: Gel tatil gel.... *(Sanki trene el sallarlar.)*

Perde kapanır.